UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Synodvs Nicæna II. Generalis. Sub Hadriano papa I. anno DCCLXXXVII.

Parisiis, 1644

Actio Tertia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15473

Visual Library

λήψομαι τῶν ἡμαρτημένων μοι μετὰ τῆς καλῆς πράξεως.

Ἰωάννης ὁ εὐλαβέστατος ἡγούμενος τῶν Παγουρίου ἐξεφώνησεν ὁμοίως.

Εὐστάθιος ὁ εὐλαβέστατος ἡγούμενος τῶν Μαξιμίνου ἐξεφώνησεν ὁμοίως.

Συμεὼν ὁ εὐλαβέστατος ἡγούμενος τῆς Χώρας ἐξεφώνησεν ὁμοίως.

Γεώργιος ὁ εὐλαβέστατος ἡγούμενος τῆς Πηγῆς ἐξεφώνησεν ὁμοίως.

Συμεὼν ἡγούμενος τῶν Ἀβραμιτῶν ἐξεφώνησεν ὁμοίως.

Ἰωσὴφ ἡγούμενος τοῦ Ἡρακλείου ἐξεφώνησεν ὁμοίως.

Πλάτων ἡγούμενος Σακουδίωνος ἐξεφώνησεν ὁμοίως.

Γρηγόριος ἡγούμενος τῶν Ὑακίνθου ἐξεφώνησεν ὁμοίως.

Καὶ καθεξῆς πάντες οἱ μοναχοὶ ἐξεφώνησαν ὁμοίως.

bona actione indulgentiam accipere peccatorum quæ geſſi.

Ioannes hegumenus Pagurii ſimiliter.

Euſtathius hegumenus Maximini ſimiliter.

Symeon hegumenus Choræ ſimiliter.

* Gregorius hegumenus Pegæ ſimiliter. * Georgius

Symeon hegumenus Abramitenſium ſimiliter.

Ioſeph hegumenus Heraclii ſimiliter.

Plato hegumenus Sacudeonis ſimiliter.

Gregorius hegumenus Hyacinthi ſimiliter.

Et ceteri omnes monachi pronuntiauerunt ſimiliter.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ἘΝ ὀνόματι τοῦ κυρίου καὶ δεσπότου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ ἡμῶν. βασιλείας τῶν εὐσεβεστάτων καὶ φιλοχρίστων ἡμῶν δεσποτῶν Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης τῆς αὐτοῦ θεοστέπτου μητρὸς, ἔτους ὀγδόου τῆς αὐτῶν ὑπατείας, πρὸ τεσσάρων καλανδῶν Ὀκτωβρίων, ἰνδικτιῶνος ἑνδεκάτης.

Συνελθούσης τῆς ἁγίας οἰκουμενικῆς συνόδου τῆς κατὰ θείαν χάριν καὶ εὐσεβὲς θέσπισμα τῶν αὐτῶν θεοκυρώτων βασιλέων συναθροισθείσης ἐν τῇ Νικαέων λαμπρᾷ μητροπόλει τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας· τουτέστι Πέτρου τοῦ εὐλαβεστάτου πρωτοπρεσβυτέρου τῆς κατὰ Ῥώμην ἁγιωτάτης ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Πέτρου, καὶ Πέτρου τοῦ εὐλαβεστάτου

ACTIO TERTIA.

IN nomine Domini & dominatoris Ieſu Chriſti veri Dei noſtri. Imperio piiſſimorum & amicorum Chriſti dominorum noſtrorum Conſtantini & Irenæ a Deo redimitæ matris eius, anno octauo conſulatus eorum, * III. Kalendas Octobris, indictione XI. * Gr. IV.

Conueniente ſancta & vniuerſali Synodo, quæ per diuinam gratiam & piam ſanctionem eorumdem diuinitus corroboratorum imperatorum congregata eſt in Nicenſium clara metropoli Bithynienſium prouinciæ: id eſt, Petro reuerendiſſimo archipreſbytero ſanctæ Romanæ eccleſiæ ſancti apoſtoli Petri, & Petro reuerendiſſimo

preſbytero monacho & hegumeno venerabilis monaſterii ſancti Sabbæ ſiti Romæ, tenentibus vicem apoſtolicæ ſedis almi & ſanctiſſimi archiepiſcopi ſenioris Romæ Hadriani; & Taraſio almo & ſanctiſſimo archiepiſcopo magni nominis Conſtantinopoleos nouæ Romæ, & Ioanne ac Thoma reuerendiſſimis preſbyteris monachis, & vicariis apoſtolicarum ſedium orientalis diœceſeos.

Reſidentibus quoque ante ſacratiſſimum ambonem templi ſanctiſſimæ ac magnæ Dei eccleſiæ, quæ cognominatur Sophia; præſentibus & audientibus glorioſiſſimis & magnificentiſſimis iudicibus, id eſt, Petrona laudabiliſſimo exconſule patricio & comite Deo conſeruati imperatorii obſequii, & Ioanne imperiali oſtiario & logotheta militaris logotheſii, & tota ſancta Synodo ſecundum ordinem qui præſcriptus eſt in prima actione; præſentibus etiam Deo amabilibus archimandritis & hegumenis, atque omni monachica plenitudine; propoſitis ſanctis & intemeratis euangeliis:

Dixit Demetrius Deo amabilis diaconus & ſceuophylax ſanctæ Conſtantinopolitanæ eccleſiæ:

Quoniam quidem præcedenti die viſum eſt ſanctæ & vniuerſali Synodo ſequenti paterna & eccleſiaſtica iura, ſuſcipiendos eos qui ex hæreſi conuertuntur; nec non & eos orthodoxos qui ab hæreticis ordinati ſunt, aſſumendos: præ foribus adſunt hi qui libellos ſuos

πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἡγουμένου τῆς κατὰ Ῥώμην εὐαγοῦς μονῆς τοῦ ἁγίου Σάββα, ἐπεχόντων τὸν τόπον τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας τοῦ ὁσιωτάτου καὶ ἁγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Ἀδριανοῦ· καὶ Ταρασίου τοῦ ὁσιωτάτου καὶ ἁγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς μεγαλωνύμου Κωνσταντινουπόλεως νέας Ῥώμης, καὶ Ἰωάννου καὶ Θωμᾶ τῶν εὐλαβεστάτων πρεσβυτέρων μοναχῶν καὶ τοποτηρητῶν τῶν ἀποστολικῶν θρόνων τῆς ἀνατολικῆς διοικήσεως.

Καθεσθέντων τε αὐτῶν πρὸ τοῦ ἱερωτάτου ἄμβωνος τοῦ ναοῦ τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης ἐκκλησίας τῆς ἐπωνύμου Σοφίας· συμπαρόντων καὶ ἀκροωμένων τῶν ἐνδοξοτάτων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἀρχόντων, τουτέστι Πετρωνᾶ τοῦ πανευφήμου ἀπὸ ὑπάτων πατρικίου καὶ κόμητος τοῦ θεοφυλάκτου βασιλικοῦ ὀψικίου, καὶ Ἰωάννου βασιλικοῦ ὀστιαρίου καὶ λογοθέτου τοῦ στρατιωτικοῦ λογοθεσίου, καὶ πάσης τῆς ἁγίας συνόδου κατὰ τάξιν τὴν προταχθεῖσαν ἐν τῇ πρώτῃ πράξει· παρόντων καὶ τῶν θεοφιλεστάτων ἀρχιμανδριτῶν τε καὶ ἡγουμένων, καὶ παντὸς τοῦ μοναχικοῦ πληρώματος· προκειμένων τῶν ἁγίων καὶ ἀχράντων τοῦ θεοῦ εὐαγγελίων·

Δημήτριος ὁ θεοφιλέστατος διάκονος καὶ σκευοφύλαξ τῆς κατὰ Κωνσταντινούπολιν ἁγιωτάτης μεγάλης ἐκκλησίας εἶπεν·

Ἐπειδήπερ τῇ προτεραίᾳ ἔδοξε τῇ ἁγίᾳ μεγάλῃ καὶ οἰκουμενικῇ συνόδῳ, ἀκολουθησάσῃ τοῖς πατρικοῖς καὶ ἐκκλησιαστικοῖς θεσμοῖς, δέχεσθαι τοὺς ἐξ αἱρέσεων ἐπιστρέφοντας, ἔτι μὴν καὶ τοὺς ἀπὸ αἱρετικῶν χειροτονηθέντας ὀρθοδόξους ὄντας προσλαμβάνεσθαι· πάρεισι πρὸ τῶν πυλῶν σὺν λιβέλλοις αὐτῶν ἤδη

Anno Christi 787.

ὀρθοδόξως ἀνεγνωκότες ἐπίσκοποι, καὶ ἀξιοῦσιν εἰσιέναι, καὶ κριθῆναι κατὰ τὸ ὑμῖν παριστάμενον.

iam orthodoxe legerunt epiſcopi, & poſtulant ingredi, & iudicari ſecundum quod vobis placuerit.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε· παραγινέσθωσαν.

Sancta Synodus dixit: Veniant.

Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπεν· ὁ νεωστὶ παραγινόμενος θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας ἀποδότω τὸν λόγον αὐτοῦ διὰ λιβέλλου.

Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit: Is qui nuper venit Deo amabiliſſimus epiſcopus Neocæſariæ reddat rationem ſuam per libellum.

Γρηγόριος ὁ Νεοκαισαρείας ἔφη· στερεώσαι ὁ θεὸς τὴν βασιλείαν τῶν δεσποτῶν ἡμῶν τῶν ἀγαθῶν· εὐφράναι αὐτοὺς ὁ θεὸς εἰς τὸν ἅγιον θρόνον αὐτῶν. τὸν πανάγιον ἡμῶν δεσπότην ὁ θεὸς συναρχιερατεύσοι· καὶ τὴν ἁγίαν σύνοδον ὁ θεὸς στηρίξοι. εὔχεσθε ὑπὲρ τῆς πτωχείας μου. καὶ προσενέγκας τὸν ἑαυτοῦ λίβελλον ἀνέγνω, περιέχοντα τὰ ἴσα τῶν προγεγραμμένων λιβέλλων ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

Gregorius Deo amabilis epiſcopus Neocæſariæ dixit: Confirmet Deus imperium bonorum dominorum noſtrorum; lætificet eos Deus in ſancto ſolio ipſorum. Sanctiſſimum dominum noſtrum Deus largiori æuo fungi faciat pontificio, & ſanctam Synodum Deus ſtabiliat. Orate pro egeſtate mea. Et proferens libellum ſuum legit, continentem exemplaria libellorum qui præſcripti ſunt in actione prima.

Καὶ μετὰ τὸ ἀναγνωσθῆναι τὸν λίβελλον, Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπε· ταῦτα ἁπλότητι καρδίας ὁμολογεῖς;

Et poſtquam lectus eſt libellus, Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit: Hæc cum ſimplicitate cordis confiteris?

Γρηγόριος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας εἶπεν· ἐν ὀνόματι τοῦ θεοῦ, καὶ διὰ τῆς ἁγίας σου εὐχῆς καὶ τῶν ἁγίων πατέρων, ἐν καθαρᾷ συνειδήσει καὶ πάσῃ ἁπλότητι ὁμολογῶ, καὶ αἰτῶ τὴν μακαριότητα ὑμῶν, καὶ πᾶσαν τὴν ἁγίαν ταύτην καὶ ἱερὰν σύνοδον εὔχεσθαι ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

Gregorius Deo amabilis epiſcopus Neocæſariæ dixit: In nomine Dei, & per ſanctam orationem tuam & ſanctorum patrum, in munda conſcientia & omni ſimplicitate confiteor, & quæſo beatitudinem veſtram & totam Synodum orare pro me.

Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπε· τί πρὸς ταῦτα ἀποφαινόμεθα;

Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit: Aliquid ad hæc promulgemus. *

Οἱ ὁσιώτατοι ἐπίσκοποι Σικελίας εἶπον· ὃ ἐν τοῖς ἄλλοις γέγονε, γινέσθω καὶ ἐπὶ τούτοις.

* *Gr. addit,* Sanctiſſimi epiſcopi Siciliæ dixerunt: Quod in aliis factum eſt, fiat quoque in iſtis.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε· γινέσθω οὕτως.

Sancta Synodus dixit: Fiat.

Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit : Sed ſermo quidam rumoris obſtrepit, quod in tempore perſecutionis quidam epiſcoporum intolerabiles perſecutiones piis viris intulerint : quibus verbis iniectis non vſquequaque ſine approbatione credimus. Nouit tota ſancta Synodus hæc, quia Canon ſanctorum apoſtolorum epiſcopum, vel presbyterum, vel diaconum percutientem fideles delinquentes , aut infideles inique agentes, & per huiuſcemodi timeri volentem, deponi præcipit.

Sancta Synodus dixit : Ita denuntiant.

Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit : Et ſi hoc ita eſt, quid vobis videtur ?

Theodorus ſanctiſſimus epiſcopus Catanæ dixit: Secundum ſacras catholicæ eccleſiæ regulas ita definit ſancta Synodus hæc.

Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit : Si intulit epiſcopus quaſcumque plagas & tormenta viris timentibus Dominum, qui tunc perſecutionem patiebantur, non eſt dignus epiſcopatu.

Sancta Synodus dixit : Non eſt dignus.

Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit: Quoniam & ſicut perſecutor cædes inflixit.

Theodorus ſanctiſſimus epiſcopus Catanæ, & qui cum eo Deo amabiles epiſcopi Siciliæ, & Epiphanius diaconus & locum tenens Thomæ epiſcopi Sardiniæ , dixerunt : Quarta Synodus mox vt præſedit , in primordiis exclamauit : Dioſcorum foras mitte, homicidam foras mitte ; eo quod * manus iniecerit ſuper viros inſontes.

* Gr. addit, in Synodo latrocinali manus

Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπεν· ἀλλὰ λόγος τις περιθρυλλεῖται, ὅτι ἐν τῷ καιρῷ τοῦ διωγμοῦ τινες τῶν ἐπισκόπων ἀφόρητον διωγμὸν ἐπήγαγον εὐσεβέσιν ἀνδράσιν· οἷς λόγοις ἐπιφερομένοις οὐ σφόδρα πιστεύομεν χωρὶς ἀποδείξεως. γνωρίζει δὲ πᾶσα ἡ ἁγία σύνοδος αὕτη, ὅτι ὁ κανὼν τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐπίσκοπον, ἢ πρεσβύτερον, ἢ διάκονον τύπτοντα πιστοὺς ἁμαρτάνοντας, ἢ ἀπίστους ἀδικήσαντας, καὶ διὰ τῶν τοιούτων φοβεῖν ἐθέλοντα, καθαιρεῖσθαι προστάσσει.

Η ἁγία σύνοδος εἶπεν· οὕτως διαγορεύουσι.

Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπεν· καὶ εἰ τοῦτο οὕτως ἐστὶ, τί δοκεῖ ὑμῖν;

Θεόδωρος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Κατάνης εἶπε· κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, οὕτως ὁρίζει ἡ ἁγία σύνοδος αὕτη.

Ο ἁγιώτατος πατριάρχης Ταράσιος εἶπεν· εἰ ἐπήνεγκεν ἐπίσκοπος οἱασδήποτε πληγὰς καὶ βασάνους ἀνδράσι φοβουμένοις τὸν κύριον, τοῖς τότε διωκομένοις, οὐκ ἔστιν ἄξιος ἐπισκοπῆς.

Η ἁγία σύνοδος εἶπεν· οὐκ ἔστιν ἄξιος.

Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπεν· ἐπεὶ καὶ ὡς διώκτης αἰκισμοὺς ἐπήγαγεν.

Θεόδωρος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Κατάνης, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι Σικελίας εἶπον· ἡ τετάρτη σύνοδος εὐθέως προκαθεσθεῖσα ἐν πρώτοις ἐξεβόησε· τὸν Διόσκορον ἔξω βάλλε, τὸν φονέα ἔξω βάλλε· διότι εἰς τὴν λῃστρικὴν σύνοδον χεῖρας ἐπέβαλεν ἐπὶ ἀθώοις ἄνδρας.

Ιωάννης

ANNO CHRISTI 787.

Ἰωάννης ὁ εὐλαβέστατος πρεσβύτερος καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῆς ἀνατολικῆς διοικήσεως εἶπεν· ἐκ πνεύματος ἁγίου ἐμπνευσθεῖσα ἡ ἁγία σύνοδος τὸν ὁρισμὸν τοῦτον ἐξέθετο.

Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπεν· καθὼς καὶ προείπομεν, λόγοις περιφερομένοις οὐ πιστεύομεν.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· ἐν καιρῷ ἰδίῳ εἴ τις περὶ τούτου ἔχει ἔγκλησιν, ἐγκαλείτω παρὰ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ ταύτῃ, ἢ καὶ τῇ ὑμῶν ἁγιωσύνῃ· καὶ ἀποδεικνυμένης τῆς ἀληθείας, ὡς ὡρίσθη παρὰ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ ταύτῃ, ἐπεξέλευσις γινέσθω.

Γρηγόριος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας εἶπεν· οὐ μὴ ἄνθρωπος κατηγορήσῃ μου, ὅτι ἔτυψα ἢ ἔδειρά τινα.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· ἐν τούτοις καὶ ἡμεῖς χαίρομεν.

Γρηγόριος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας εἶπεν· οὐδὲ ἐν τῇ θεοφυλάκτῳ καὶ βασιλίδι πόλει, οὐδὲ ἐν τῇ χώρᾳ τῇ ἐμῇ ἄνθρωπος ἐξ ἐμοῦ ἄμυναν ἔπαθεν.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· εἰ τοῦτό ἐστι, δεχέσθω εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ.

Σάββας ὁ εὐλαβέστατος μοναχὸς καὶ ἡγούμενος τῶν Στουδίων εἶπεν· ἔξαρχον τῆς αἱρέσεως αὐτὸν ὡμολόγησαν οἱ ἀρχιερεῖς εἶναι, καὶ ὡς κελεύετε. ἐπειδὴ ὁ ἅγιος πατὴρ ἡμῶν Ἀθανάσιος πρὸς Ῥουφινιανὸν λέγει· ὅτι οἱ ἐξάρχοντες τῆς αἱρέσεως ἀρκείσθωσαν εἰς μετάνοιαν δεχθῆναι μόνον.

Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπεν· ἀλλ' εἶπεν, ὅτι οὐκ ἔδειρεν, οὐδὲ ἐδίωξεν.

Κωνσταντῖνος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Κωνσταντίας τῆς Κύπρου εἶπεν·

Ioannes reuerendiſſimus preſbyter & locum tenens orientalis diœceſeos dixit: Ex Spiritu ſancto inſpirata ſancta Synodus * ſponſionem hanc expoſuit. * conſtitutionem

Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit: Sicut & prædiximus, verbis quæ circumferuntur, non credimus.

Sancta Synodus dixit: In tempore ſuo quiſquis hanc habet querimoniam, queratur apud hanc ſanctam Synodum, vel apud ſanctitatem veſtram: & oſtenſa veritate, ſicut definitum eſt a ſancta Synodo hac, proueniet.

Gregorius ſanctiſſimus epiſcopus Neocæſariæ dixit: Non me homo accuſabit, quia percuſſi * vel occidi. * Gr. cecidi.

Sancta Synodus dixit: In his & nos gaudemus.

Gregorius ſanctiſſimus epiſcopus Neocæſariæ dixit: Neque in diuinitus cuſtodienda vrbe, neque in regione mea homo ex me vltionem paſſus eſt.

Sancta Synodus dixit: Si iſtud eſt, ſuſcipiatur in loco ſuo.

Sabbas reuerendiſſimus monachus & hegumenus monaſterii Studii dixit: Principem hæreſeos confeſſi ſunt pontifices eum eſſe: & vt iubetis. nam pater noſter Athanaſius ad Rufinianum dixit, quia eis qui principes fuerunt hæreſeos ſufficit, ſi tantum ad pœnitentiam admittantur.

Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit: Sed dixit, quia non cecidit, neque perſecutus eſt.

Conſtantinus ſanctiſſimus epiſcopus Conſtantiæ Cypri dixit:

Iuuenalis, & qui circa ipſum erant, * auctores latrocinalis Synodi extiterunt: ſed in quarta Synodo recepti ſunt.

* principes

Ioannes magnificentiſſimus logotheta dixit: Sufficit Synodo veſtræ diuinitus congregatæ, quia Gregorius Neocæſariæ, & qui auctor extitit prætereuntis impiæ Synodi, conſeruatus eſt vſque in hodiernum diem ad ſuam hæreſim & doctrinam damnandam.

Ioannes reuerendiſſimus preſbyter & locum tenens orientalis diœceſeos dixit: Gratias agimus Deo, quia remanſerunt viri e male collecta Synodo, arguentes & quæ ab ipſis male ſunt geſta, & ſubuertentes, atque confuſionem propriam publicantes.

Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit: Scimus omnes Iuuenalem patriarcham fuiſſe Hieroſolymitanum; & ſecundum dignitatem ſuam vtique & princeps Synodi fuit: & * ſic poſt præuaricationem ſuam pœnitentia geſta receptus eſt.

* *Gr.* hic

Epiphanius reuerendiſſimus diaconus eccleſiæ Catanæ, & locum retinens Thomæ epiſcopi Sardiniæ, dixit: Sed neminem perſecutus eſt Iuuenalis.

Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit: Et iſte reſpondit, quia neminem perſecutus ſum.

Nam & Euſtathius Sebaſtenus princeps erat hæreſeos Macedonianorum: ſed cum libello ſanctus Baſilius pater noſter ſuſcepit illum.

Reuerendiſſimi monachi dixerunt: Verum eſt. ſed quia ta-

Ἰουβενάλιος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν, ἔξαρχοι τῆς λῃστρικῆς συνόδου ἦσαν, ἀλλ' ἐν τῇ τετάρτῃ συνόδῳ ἐδέχθησαν.

Ἰωάννης ὁ μεγαλοπρεπέστατος λογοθέτης εἶπεν· ἀρκεῖ τῇ συνόδῳ ὑμῶν τῇ θεόθεν συναθροισθείσῃ, ὅτι Γρηγόριος ὁ Νεοκαισαρείας, καὶ ἔξαρχος τῆς παρελθούσης ἀσεβοῦς συνόδου, ἐφυλάχθη μέχρι τῆς σήμερον, τοῦ τὴν ἰδίαν αἵρεσιν καὶ διδασκαλίαν κατακρῖναι.

Ἰωάννης ὁ εὐλαβέστατος πρεσβύτερος καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῆς ἀνατολικῆς διοικήσεως εἶπε· χάριν ὁμολογοῦμεν τῷ θεῷ, ὅτι ὑπελείφθησαν ἄνδρες ἐκ τῆς κακοσυλλέκτου συνόδου, ἐλέγχοντες καὶ καταστρέφοντες τὰ παρ' αὐτῶν κακῶς πραχθέντα, καὶ τὴν ἰδίαν αἰσχύνην στηλιτεύοντες.

Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπεν· ἴσμεν πάντες τὸν Ἰουβενάλιον πατριάρχην γεγονότα Ἱεροσολύμων· καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ πάντως ἔξαρχος τῆς συνόδου ἐγένετο· καὶ οὗτος μετὰ τὴν παρανομίαν αὐτοῦ μετανοήσας ἐδέχθη.

Ἐπιφάνιος ὁ εὐλαβέστατος διάκονος τῆς ἐκκλησίας Κατάνης, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων Θωμᾶ ἐπισκόπου Σαρδινίας, εἶπεν· ἀλλ' οὐδένα ἐδίωξεν Ἰουβενάλιος.

Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπε· καὶ οὗτος ἀπεκρίθη, ὅτι οὐδένα ἐδίωξεν.

Εὐστάθιος οὖν ὁ Σεβαστείας ἔξαρχος ἦν τῆς αἱρέσεως τῶν Μακεδονιανῶν· ἀλλὰ μετὰ λιβέλλου ὁ ἅγιος Βασίλειος καὶ πατὴρ ἡμῶν προσεδέξατο αὐτόν.

Οἱ εὐλαβέστατοι μοναχοὶ εἶπον· ἀληθές· ἀλλὰ διότι σιωπῶν ἔμεινεν

ANNO CHRISTI 787.

Ἰουβενάλιος, τούτου ἕνεκεν ἀπεκρίθημεν.

Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπεν· ἐπαινοῦμεν ὑμᾶς ὡς ζηλωτὰς τῶν κανονικῶν καὶ εὐαγγελικῶν διατάξεων.

Σάββας ὁ εὐλαβέστατος μοναχὸς καὶ ἡγούμενος τῶν Στουδίων εἶπε· φυλάξαι ὁ θεὸς τοὺς δεσπότας ἡμῶν τοὺς ἀγαθούς, τοὺς καταξιώσαντας γενέσθαι καὶ συναθροισθῆναι ταύτην τὴν ἁγίαν σύνοδον πρὸς ἕνωσιν τῆς ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· εὐχαριστία τῷ θεῷ καὶ αἶνος.

Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπε· προλαβοῦσα ἡ ἁγία σύνοδος αὕτη ἀπεφήνατο, ὅτι τοὺς προσερχομένους ἐκ τῆς αἱρέσεως, ἀκολουθοῦσα τοῖς ἁγίοις πατράσιν ἡμῶν, προσδέχεσθαι χρή, ἐὰν ἑτέρα αἰτία οὐκ ἐκβάλλῃ τοὺς τοιούτους ἐκ τῆς ἱερατικῆς τάξεως. τὸ αὐτὸ οὖν καὶ πάλιν λέγομεν.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε· πάντες τὸ αὐτὸ λέγομεν.

Ἰωάννης ὁ εὐλαβέστατος πρεσβύτερος καὶ μοναχός, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῆς ἀνατολικῆς διοικήσεως, εἶπε· τὰ καλὰ διαφόρως λεγόμενα, ὅσια καὶ ὠφέλιμα.

Πέτρος ὁ θεοφιλέστατος πρεσβύτερος καὶ τοποτηρητὴς Ἀδριανοῦ πάπα τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, καὶ Ἰωάννης καὶ Θωμᾶς οἱ θεοφιλέστατοι πρεσβύτεροι καὶ τοποτηρηταὶ τῆς ἀνατολικῆς διοικήσεως, εἶπον· ἀπολαβέτωσαν τοὺς θρόνους αὐτῶν.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε· τὸ αὐτὸ λέγομεν, καὶ συντιθέμεθα πάντες.

Καὶ ἀνῆλθον εἰς τὰς ἁρμοζούσας αὐτοῖς καθέδρας οἱ εὐλαβέστατοι ἐπισκο-

cens manſit Iuuenalis, ideo reſpondimus. *

* *Gr. addit,* Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit: Laudamus vos, tamquam æmulatores canonicarum & euangelicarum conſtitutionum.

Sabbas reuerendiſſimus monachus & hegumenus monaſterii Studii dixit: Conſeruet Deus dominos noſtros bonos, quibus dignantibus hoc factum eſt & congregatum Concilium ad eccleſiæ vnionem atque concordiam.

Sancta Synodus dixit: Gratiarum actio Deo & laus.

Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit: Iam antea hæc ſancta Synodus promulgauit, ſecuta ſanctos patres noſtros, quod ſuſcipi oporteat *, niſi alia cauſa huiuſmodi a ſacerdotali eiiciat ordine. idipſum ergo & iterum dicimus.

* *Gr. addit,* venientes ab hæreſi.

Sancta Synodus dixit: Omnes idipſum dicimus.

Ioannes reuerendiſſimus preſbyter & monachus, locum tenens orientalium patriarcharum, dixit: Bona quæ diuerſo modo dicuntur, ſancta ſunt & vtilia.

Petrus Deo amabilis preſbyter, & locum tenens Hadriani beatiſſimi papæ ſenioris Romæ, & Ioannes ac Thomas Deo amabiles preſbyteri, & vicarii orientis, dixerunt: Recipiant ſedes ſuas.

Sancta Synodus dixit: Hoc ipſum dicimus, & conſentimus omnes.

Et aſcenderunt in competentes ſibi cathedras reuerendiſſi-

mi epiſcopi, Nicææ videlicet, Neocæſariæ, Rhodi, Iconii, Hierapoleos, Piſinuntenſium, & Carpathi.

Sancta Synodus dixit: Deus bene adduxit orthodoxos.

Conſtantinus ſanctiſſimus epiſcopus Conſtantiæ Cypri dixit: Quia in priori ſeſſione ſanctæ huius & venerabilis Synodi piiſſimam ſacram Deo coronatorum noſtrorum imperatorum meruimus per regium a ſecretis ſuſcipere; in qua continebatur, quod literæ a ſenioris Romæ præſule miſſæ fuerunt ad tranquilliſſimum imperium ipſorum, & duo quaterniones ad ſanctiſſimum patriarcham ab orientalibus ſummis ſacerdotibus: & literas quidem Romani papæ audiuimus, & quæ in illis continebantur, agnouimus. Poſtulamus itaque a claritate veſtra, ampliſſimi patricii, vt quæ ab oriente miſſa ſunt, legantur coram ſancta iſta & vniuerſali Synodo, quo comperiamus, ſi eadem ſentiant, & eadem prædicent tam ſenioris Romæ papa, quam ſanctiſſimus patriarcha Taraſius, qui & præſidet regiæ vrbi, quam orientis epiſcopi.

Magnificentiſſimi principes & ſancta Synodus dixerunt: Fiat ſecundum poſtulationem veſtram.

Ioannes & Thomas Deo amabiles presbyteri, & locum retinentes orientalium patriarcharum, dixerunt: Si placet huic ſanctæ & vniuerſali Synodo, poſcimus vt literæ ſanctiſſimi patriarchæ Taraſii, quæ miſſæ ſunt ad ſanctiſſimos & ſummos

ποι, ὅ, τε Νικαίας, καὶ ὁ Νεοκαισαρείας, ὁ τῆς Ῥόδου, καὶ ὁ τοῦ Ἰκονίου, ὁ Ἱεραπόλεως, καὶ ὁ Πισινουντος, καὶ ὁ Καρπάθου.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· ὁ θεὸς καλῶς ἤγαγε τοὺς ὀρθοδόξους.

Κωνσταντῖνος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Κωνσταντίας τῆς Κύπρου εἶπεν· ἐπειδὴ ἐν τῇ προτέρᾳ καθέδρᾳ τῆς ἁγίας ταύτης καὶ οἰκουμενικῆς συνόδου πανευσεβῆ σάκραν τῶν θεοστέπτων ἡμῶν βασιλέων κατηξιώθημεν διὰ βασιλικοῦ ἀσηκρῆτις δέξασθαι· ἐνεφέρετο δὲ ἐν τῇ αὐτῇ σάκρᾳ, ὡς γράμματα ἀπὸ τοῦ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης προέδρου ἐπέμφθησαν πρὸς τὸ αὐτῶν γαληνότατον κράτος, καὶ δύο τετράδια πρὸς τὸν ἁγιώτατον πατριάρχην ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν ἀρχιερέων· καὶ τῶν μὲν γραμμάτων τοῦ πάπα Ῥώμης ἠκούσαμεν, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ἐμφερόμενα ἔγνωμεν. ἀξιοῦμεν οὖν τὴν ὑμετέραν εὔκλειαν, ὑπερφυέστατοι πατρίκιοι, ὅπως τὰ ἐκ τῆς ἀνατολῆς πεμφθέντα ἀναγνωσθῶσι τῇ ἁγίᾳ ταύτῃ καὶ οἰκουμενικῇ συνόδῳ, ἵνα γνῶμεν, εἰ τὰ αὐτὰ φρονοῦσι, καὶ τὰ αὐτὰ δοξάζουσιν ὅ, τε τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης πάπας, καὶ ὁ ἁγιώτατος καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Ταράσιος, ὁ καὶ προκαθεζόμενος τῆς βασιλίδος πόλεως, τοῖς τῆς ἀνατολῆς ἐπισκόποις.

Οἱ μεγαλοπρεπέστατοι ἄρχοντες * εἶπον· γενέσθω κατὰ τὴν αἴτησιν ὑμῶν. *L. ἡ ἁγία σύνοδ.

Ἰωάννης καὶ Θωμᾶς οἱ θεοφιλέστατοι πρεσβύτεροι, καὶ τὸν τόπον ἐπέχοντες τῶν ἀνατολικῶν πατριαρχῶν, εἶπον· εἰ δοκεῖ ταύτῃ τῇ ἁγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ συνόδῳ, τὰ γράμματα τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου Ταρασίου, τὰ σταλέντα πρὸς τοὺς ἁγιωτάτους ἀρχιερεῖς τῆς ἑῴας,

Anno Christi 787.

ἀξιοῦμεν πρότερον ἀναγνωσθῆναι, καὶ εἶθ' οὕτως τὰ ἀντίγραφα αὐτῶν.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· ἀναγνωσθήτωσαν.

Καὶ ἀνέγνω Στέφανος ὁ θεοφιλέστατος διάκονος καὶ νοτάριος τοῦ εὐαγοῦς πατριαρχικοῦ σεκρέτου.

Ἴσον γράμμασιν ἀποσταλεῖσι πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς Ἀντιοχείας, καὶ Ἀλεξανδρείας, καὶ τῆς ἁγίας πόλεως, παρὰ Ταρασίου τοῦ ἁγιωτάτου καὶ μακαριωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

ΠΟΛΛΑΙΣ καὶ μεγάλαις προνοίαις κύριος ὁ θεὸς τοὺς τῶν ἀνθρώπων βίους διευθύνων τε καὶ διεξάγων, καὶ τὴν ἔκβασιν τῆς ἑκάστου ζωῆς ἡγεμονικῶς ὁδηγῶν· χωρὶς γὰρ αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲν, ὅτι καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ἠριθμημέναι εἰσὶν αὐτῷ· κἀμὲ ἐν τῷ τῶν λαϊκῶν τάγματι ἕως τοῦ νῦν ἠριθμημένον, καὶ ταῖς βασιλικαῖς ὑπηρεσίαις ἐντεταγμένον, οὐκ οἶδα οἷς κρίμασιν· αὐτὸς γινώσκει· εἰς θῶκον ἀρχιερατικὸν ἀνεβίβασε, προτροπῆς βιαίας παρὰ τῶν τῆς ἀληθείας προμάχων εὐσεβεστάτων καὶ ὀρθοδόξων βασιλέων ἡμῶν, καὶ ἁγιωτάτων ἐπισκόπων τε καὶ κληρικῶν, εἰς ἐμὲ γενομένης. διὸ ἀναγκαστικῶς ὑποκύψας ὑπένδωσα, καὶ τὸν τῆς ὑπακοῆς καρπὸν δρέψασθαι τούτοις ἀπέδωκα. καὶ παρακαλῶ τοὺς πανιέρους ὑμᾶς, ὡς μὲν πατέρας μικροψυχοῦντα βακτηρίᾳ δυνάμεως, ταῖς πατρικαῖς ὑμῶν διδασκαλίαις ὑποστηρίξαι· ὡς δὲ ἀδελφοὺς ταῖς καθαραῖς ὑμῶν εὐχαῖς βοηθεῖν ἡμῖν, τῇ τοῦ θεοῦ πανοπλίᾳ πρὸς τὰς μεθοδείας

ſacerdotes orientis, prius legantur; & ita reſcriptæ earum.

Sancta Synodus dixit: Legantur.

Et legit Stephanus diaconus Deo amabilis & notarius venerabilis patriarchici ſecreti.

Exemplar literarum quæ miſſæ ſunt ad ſummos ſacerdotes & ſacerdotes Antiochiæ, Alexandriæ, & ſanctæ ciuitatis, a Taraſio ſanctiſſimo & beatiſſimo patriarcha Conſtantinopoleos.

MVLTA & magna prouidentia Dominus Deus hominum vitas regens & protrahens, atque prouentum vitæ vniuſcuiuſque conſulte deducens (ſine ipſo namque factum eſt nihil, quia & capilli capitis noſtri numerati ſunt ei) & me in laicorum ordine vſque nunc connumeratum, & imperialibus miniſteriis deputatum, neſcio quibus iudiciis (ipſe ſcit) in cathedram pontificalem euexit, hortatu valido a veritatis propugnatoribus, piiſſimis videlicet ac orthodoxis imperatoribus noſtris, atque ſanctiſſimis epiſcopis, ſeu clericis, in me violenter effecto: cui ſuccumbens annui, & obedientiæ fructum his carpendum commiſi. Et rogo vos ſacratiſſimos, vt tamquam patres me puſillanimem baculo potentiæ, id eſt, paternis veſtris magiſteriis fulciatis, & veluti fratres puris orationibus veſtris nos cum armatura Dei contra verſutias anti-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

qui hoſtis adiuuetis, atque fluctibus inuicem ſurgentibus vacillantem gubernetis, quatenus pertingam ad portum voluntatis Chriſti Dei noſtri. Eſt enim prorſus apud nos quoddam prælium ſine ferro, dum ſermones iaciant & iaciantur. Sed triumphale habemus trophæum, veritatem quæ non vincitur. Deinde quoque & procellis vehementibus inſpirantibus, in auxilium vobis aſſumptis, harum pauxillum quid ſufferentes æſtum, Chriſtum has increpantem inueniemus, & vitam tranquille per omnia tranſigemus. Et his quidem ſufficienter in præfatione noſtra præmiſſis, in ceteris euidenter horum cognitio denuntiabitur. Nunc autem ad aliam intentionem dicendi progredior. Quia enim priſca quædam, & vt verius fateamur, apoſtolica traditio in omnibus eccleſiis inoleuit, vt hi qui ad pontificium prouehuntur, præcedentibus ſe in eodem ordine, qualiter ſe habeant quæ ſuæ fidei ſunt, exponendo commendent: Viſum eſt & mihi hoc ſectanti, me vobis inclinare, & liquido confeſſionem pronuntiare, quemadmodum a tubis ſancti Spiritus (quarum ſonus in omnem terram exiuit, & in fines terræ verba) & ab earum alumnis atque aſſeclis, ſacratiſſimis videlicet patribus noſtris educatus, ex ipſis mollibus vngulis didici.

Credo in vnum Deum Patrem omnipotentem, & in vnum Dominum Ieſum Chriſtum Filium Dei & Deum noſtrum, natum ex Patre ſine tempore coæternum: & in Spiri-

τοῦ ἀντικειμένου, καὶ κύμασιν ἀλλεπαλλήλοις ἐνθαλαττεύοντά με διακυβερνηθῆναι, ὅπως καθορμίσαιμι ἐπὶ λιμένα θελήματος Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν. ἔστι γὰρ ὄντως ἐν τοῖς καθ᾽ ἡμᾶς πόλεμός τις ἀσίδηρος, λόγοι βάλλοντές τε καὶ βαλλόμενοι. ἀλλὰ τρόπαιον νικητήριον ἔχομεν τὴν μὴ νικωμένην ἀλήθειαν. εἶτά τε καὶ καταιγίδων σφοδρῶν εἰσπνεουσῶν συναντισὰς ὑμᾶς λαβόμενοι, τὴν τούτων μικρὸν ὑπενέγκαντες ζάλην, εὑρήσομεν αὐτοῖς Χριστὸν ἐπιτιμῶντα, καὶ γαληνίως τὸν βίον ἡμῖν ὑπεξάγοντα. καὶ τούτων μὲν ἀρκούντως ἐν προοιμίοις ἡμῖν εἰρημένων, ἐν τοῖς ἑξῆς σαφὼς ἡ ἀκριβὴς περὶ αὐτῶν γνῶσις διαγγελθήσεται. νῦν δὲ ἐφ᾽ ἕτερον σκοπὸν λέξεων ἔρχομαι. ἐπειδὴ γὰρ ἀρχαία τις, τἀληθὲς δὲ φράσαι, ἀποστολικὴ παράδοσις ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις διῆκε, τοῦ πρὸς ἱεραρχίαν ἀγομένους τοῖς πρὸ αὐτῶν τὰς ἱεραρχίας ἐγχειρίζουσιν, ὡς ἂν ἔχοι τὰ τῆς αὐτῶν πίστεως, ἀνατίθεσθαι· ἔδοξε κἀμοὶ τούτοις ἑπομένῳ ὑποκλῖναι ἐμαυτὸν ὑμῖν, καὶ ἀριδήλως τὴν κατ᾽ ἐμὲ ὁμολογίαν ἐξαγορεῦσαι, καθὼς ὑπὸ τῶν σαλπίγγων τοῦ πνεύματος· ὧν ὁ φθόγγος εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθε, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα· καὶ παρὰ τῶν αὐτῶν θρεμμάτων τε καὶ προβλημάτων θείων πατέρων ἡμῶν ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων ἀναγραφεὶς μεμάθηκα.

Πιστεύω εἰς ἕνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα· καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ θεὸν ἡμῶν, γεννηθέντα ἐκ τοῦ πατρὸς ἀχρόνως καὶ ἀϊδίως· καὶ εἰς τὸ πνεῦμα

Anno Christi 787.

τὸ ἅγιον, τὸ κύριον καὶ ζωοποιοῦν, τὸ ἐκ τοῦ πατρὸς δι' υἱοῦ ἐκπορευόμενον, καὶ αὐτὸ θεὸν ὄν τε καὶ γνωριζόμενον· τριάδα ὁμοούσιον, ὁμότιμόν τε καὶ ὁμόθρονον, ἀΐδιον, ἄκτιστον, τῶν πάντων κτισμάτων δημιουργόν· μίαν ἀρχήν, μίαν θεότητα καὶ κυριότητα, μίαν βασιλείαν καὶ δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἀδιαιρέτως διαιρουμένην, καὶ ἑνωμένην διαιρετῶς· μὴ ἐξ ἀτελῶν τριῶν ἕν τι τέλειον, ἀλλ' ἐκ τελείων τελείων ἓν ὑπερτελὲς καὶ προτέλειον, ὡς ὁ μέγας ἔφη Διονύσιος. ὥστε κατὰ μὲν τὴν ἰδιότητα τῶν προσώπων τρία τὰ προσκυνούμενα, κατὰ δὲ τὸ κοινὸν τῆς φύσεως εἷς θεὸς πάντων ποιητὴς ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων, πάντων προνοητής. ὁμολογῶ δὲ καὶ τὴν διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν κατὰ σάρκα γέννησιν τοῦ ἑνὸς τῆς ἁγίας τριάδος τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ, κυρίου δὲ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ θεοῦ, ἐκ τῆς ἀληθῶς ἁγίας θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· οὐσιωθέντος μὲν ἡμῖν ὁλικῶς χωρὶς ἁμαρτίας, μὴ ἐκστάντος δὲ οὗπερ ἦν, ὡς τῶν δύο φύσεων ἀσυγχύτων μεμενηκυιῶν μετὰ καὶ τῶν ἐν αὐταῖς δύο θελημάτων τε καὶ ἐνεργειῶν· σταυρωθέντος τε ὑπὲρ ἡμῶν σαρκί, καὶ ταφέντος, καὶ ἀναστάντος, εἰς οὐρανούς τε ἀνεληλυθότος, καὶ ἥξοντος κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. ἐπὶ τούτοις δὲ προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν, καὶ ἑκάστου τῶν πραχθέντων αἰωνίαν ἀντίδοσιν ἀγαθῶν τε καὶ τῶν ἐναντίων. ἐξαιτοῦμαι δὲ καὶ τὰς πρεσβείας τῆς τε παναγίας ἀχράντου καὶ

tum ſanctum, Dominum & viuificantem, ex Patre per Filium procedētem, & eumdem Deum eſſe & cognoſci: Trinitatem vnius ſubſtantiæ, vnius honoris & ſedis, ſempiternam & increatam, omnium creaturarum conditricem: vnum principium, vnam deitatem & dominationem; vnum imperium, potentatum & poteſtatem in tribus ſubſiſtentiis, indiuidue quidem diuiſam, & diuiſe vnitam: non ex imperfectis tribus vnum aliquid perfectum, ſed ex tribus perfectis vnum ſuperperfectum & pluſquam perfectum, vti magnus locutus eſt Dionyſius. Itaque ſecundum proprietatem perſonarum tria quidem adoranda; at vero ſecundum communem naturæ rationem vnus Deus omnium factor viſibilium & inuiſibilium, omnium prouiſor. Confiteor autem factam propter ſalutem noſtram in nouiſſimis diebus ſecundum carnem natiuitatem vnius ſanctæ Trinitatis, Filii ſcilicet Dei & Domini noſtri Ieſu Chriſti, ex veraciter ſancta Dei genitrice ſemperq; virgine Maria: conſubſtantialem quidem factū nobis modis omnibus abſq; peccato, non autem deſinentem eſſe quod erat; ſed duabus naturis inconfuſe manentibus, vna cum conſiſtentibus in ſe duabus volūtatibus & operationibus: crucifixum pro nobis carne, & ſepultū, & reſurrexiſſe, in cæloſq; aſcendiſſe, & venturum iudicare viuos & mortuos. Inſuper ſpero reſurrectionem mortuorum, & ſingulorum geſtorum * redditionem bonorum ſcilicet, & his contrariorum. Expetens etiam interceſſiones ſanctiſſimæ & intemeratæ dominæ noſtræ Dei genitricis &

Locus obſcurus, & caute legendus.

* *Gr. addit,* æternam

ſemper virginis Mariæ, ſanctorumque angelorum, & ſanctorum & glorioſiſſimorum apoſtolorum, prophetarum, martyrum, confeſſorum, & * magiſtrorum: ſalutans & venerabiles iconas eorum, & omnem hæreticam abominans contentionem, nec non & eorum ductores atque primores, Simonem videlicet, Marcionem, Manentem, Paulum quoque Samoſatenum, & Sabellium Libyum, eorumque dogmata nefaria. Recipio etiam ſanctas & vniuerſales ſex Synodos, & earum diuina dogmata pariter & doctrinas, tamquam quæ diuina inſpiratione nobis tradita fuerint. Et cum prima quidem homouſion & vna cum Patre ſine initio Filium eſſe credens, anathematizo impium Arium, Aetium, Eunomium, Eudoxium, & Demophilum: poſt hos & eos qui iure dicuntur Diſſimiles & Semiariani, atque omnem coinquinatam eorum cateruam. Cum ſecunda vero Deum eſſe Spiritum ſanctum & viuificatorem confitens, abiicio Macedonium & omnes qui vnius cum illo ſunt ſenſus, cum his autem & Deo peroſum Apollinarium, * qui inſenſate deſipuit. Cum tertia autem vnum Dominum Ieſum Chriſtum verum Deum noſtrum ex Patre genitum, eumdemque in nouiſſimis diebus propter ſalutem noſtram incarnatum ex ſancta Dei genitrice ſemperque virgine Maria, prædicans, hominis cultorem Neſtorium, & bigam quæ circa ipſum eſt, Diodorum aio ac Theodorum, nec non & eorum prodigioſam fabulam prædicantes, & in Chriſto perſonalem dualitatem formantes, procul

*doctorum:

* Græc. qui ſine mente opinatus eſt.

ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν τε ἁγίων ἀγγέλων, καὶ τῶν ἁγίων ἐνδόξων ἀποστόλων, προφητῶν, μαρτύρων, ὁμολογητῶν τε καὶ διδασκάλων· καὶ ἀσπάζομαι τὰς σεπτὰς αὐτῶν εἰκόνας. καὶ πᾶσαν αἱρετικὴν ἐρεσχελίαν βδελύττομαι, καὶ τοὺς αὐτῶν ἡγήτορας τε καὶ προβολέας, λέγω δὴ Σίμωνα, Μαρκίωνα, Μανέντα, Παῦλόν τε τὸν Σαμοσατέα, καὶ Σαβέλλιον τὸν Λίβυν, καὶ τὰ αὐτῶν ἐναγῆ δόγματα. ἀποδέχομαι δὲ καὶ τὰς ἁγίας καὶ οἰκουμενικὰς ἓξ συνόδους, καὶ τὰ αὐτῶν θεῖα δόγματά τε καὶ διδάγματα, ὡς θείᾳ ἐμπνεύσει ἡμῖν παραδοθέντα. καὶ τῆς μὲν πρώτης ὁμοούσιον καὶ συνάναρχον εἶναι κηρυττούσης τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν, ἀναθεματίζω τὸν δυσσεβῆ Ἄρειον, Ἀέτιον, Εὐνόμιον, Εὐδόξιον, Δημόφιλον· μεθ' οἷς καὶ τοὺς ἐνδίκως λεγομένους Ἀνομοίους τε καὶ Ἡμιαρείους, καὶ πᾶσαν τὴν μεμιασμένην ὁμήγυριν αὐτῶν. τῆς δὲ δευτέρας θεὸν εἶναι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ κύριον καὶ ζωοποιοῦν, ἀποβάλλομαι Μακεδόνιον καὶ πάντας τοὺς ὁμόφρονας αὐτοῦ· σὺν τούτοις δὲ καὶ τὸν θεοστυγῆ Ἀπολινάριον, τὸν ἀνοήτως φρονήσαντα. τῆς δὲ τρίτης ἕνα τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν θεὸν ἡμῶν ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθέντα, αὐτόν τε ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθέντα ἐκ τῆς ἁγίας θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τὸν ἀνθρωπολάτρην Νεστόριον καὶ τὴν ἀμφ' αὐτὸν ξυνωρίδα, φημὶ δὴ Διόδωρόν τε καὶ Θεόδωρον, καὶ τοὺς τὴν αὐτῶν τερατομυθίαν πρεσβεύσαντας, ὡς νοήσαντας ἐπὶ Χριστοῦ τὴν προσωπικὴν δυάδα, πόρρω τῆς ἐμῆς

ὁμολο-

Anno Christi 787.

ὁμολογίας ἐκδιώκω. τῆς δὲ τετάρτης ἐκ δύο φύσεων εἶναι τὸν ἕνα τῆς ἁγίας τριάδος Χριστὸν τὸν θεὸν ἡμῶν σαρκὶ ἐπιδημήσαντα, ἀναθεματίζω Εὐτυχέα, Διόσκορον, καὶ πᾶσαν τὴν ἀκέφαλον αὐτῶν πληθὺν, μετὰ καὶ Σεβήρου τοῦ θεηλάτου, καὶ τοῦ ἀθεμίτου Ἰουλιανοῦ τοῦ Ἁλικαρνασέως, τοῦ μυθευσαμένου ἄφθαρτον σῶμα τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀναλαβέσθαι. τῆς δὲ πέμπτης, ὡς ἡ τοῦ πνεύματος μάχαιρα τὰς ἐξ ἄνωθεν τῶν χρόνων ἐπιπολαζούσας ἀθέσμους αἱρέσεις ἐξέτεμε, καὶ τοὺς ἐφευρετὰς αὐτῶν ἐθριάμβευσεν, Ὠριγένην Δίδυμόν τε καὶ Εὐάγριον, κἀγὼ ἐξωθοῦμαι ὡς αἱρετικῶν * τερεπισμάτων μυθεύματα. τῆς δὲ ἕκτης, ὥσπερ ἐκ δύο φύσεων τὸν Χριστὸν, ἐξ ὧν ἐστιν, οὕτως καὶ τὰς δύο φυσικὰς θελήσεις τε καὶ ἐνεργείας ἐν ἑκατέρᾳ φύσει πεπίστευκα, ἀνθρωπίνην τε καὶ θεϊκήν. καὶ ὑποβάλλω τῷ ἀναθέματι Κῦρον, Σέργιον, Ὀνώριον, Πύῤῥον, Παῦλον, καὶ πάντας τοὺς ὁμοδόξους αὐτοῖς, καὶ τὰ αὐτῶν δόγματα ὡς Σοδομίτην ἄμπελον καὶ Γομοῤῥηνὴν κληματίδα ἔχουσαν βότρυν πικρίας μεμίσηκα. τῆς δὲ αὐτῆς ἁγίας ἕκτης συνόδου, μετὰ πάντων τῶν ἐνθέσμως καὶ θεωδῶς ἐκφωνηθέντων δογμάτων παρ' αὐτῆς, καὶ τοὺς ἐκδοθέντας κανόνας ἀποδέχομαι, ἐν οἷς ἐμφέρεται· ἔν τισι τῶν σεπτῶν εἰκόνων γραφαῖς ἀμνὸς δακτύλῳ τοῦ προδρόμου δεικνύμενος ἐγχαράττεται, ὃς εἰς τύπον παρελήφθη τῆς χάριτος, τὸν ἀληθινὸν ἡμῖν διὰ νόμου προϋποφαίνων ἀμνὸν Χριστὸν τὸν θεὸν ἡμῶν. τοὺς οὖν παλαιοὺς τύπους καὶ τὰς σκιάς,

* ἄλ. τερα-πημάτων

a confeſſione mea repello. Præterea cum quarta ex duabus naturis & in duabus naturis vnum ſanctæ Trinitatis Chriſtum Deum noſtrum carne veniſſe ſentiens, anathematizo Eutychetem, Dioſcorum, & totam ipſorum ſine capite multitudinem, vna cum diuinitus fulminando Seuero, & infando Iuliano Halicarnaſſeo, qui fabuloſe Dominum noſtrum incorruptum corpus ſuſcepiſſe perhibuit. Denique in quinta, quæ ſicut machæra ſpiritus in ſuperficie quodammodo ex prioribus temporibus nauigantes iniquas reſcidit hæreſes, & inuentores patefecit earum, Origenem videlicet, & Didymum, & Euagrium; ita & ego has, vtpote portentoſas hæreticorum fabulationes, repello. Porro per ſextam ſicut ex duabus naturis Chriſtum, ex quibus & eſt, olim eſſe didiceram; ita & duas naturales voluntates & operationes eius in vtraque natura credidi, humana ſcilicet & diuina. Summittoque anathemati Cyrum, Sergium, Honorium, Pyrrhum, Paulum, & omnes conſectatores eorum: dogma quoq; ipſorum, vt Sodomiticam vitem, & Gomorrhiticam propaginem, amaritudinis botrionem habentes, odiui. Ipſius autem ſanctæ ſextæ Synodi cum omnibus dogmatibus, quæ legaliter ac diuinitus ab ea promulgata ſunt, etiam depromptos Canones recipio; in quibus refertur: In quibuſdam venerabilium imaginum picturis agnus digito præcurſoris exaratur oſtenſus, qui in figura præceſſit gratiæ, verum nobis per legem demonſtrans agnum, Chriſtum videlicet Dominum noſtrum. Veteres ergo figuras & vmbras,

vt pote veritatis indicia, & præcedentes characteres eccleſiæ traditos ſalutantes, gratiam honore præferimus & veritatem, hanc vt legis plenitudinem admittentes. Vt ergo perfectio etiam per colorum operationes in omnium vultibus depingatur, characterem agni Dei noſtri Chriſti, qui tollit peccata mundi, ſecundum humanitatem etiam in iconis ex hoc pro veteri agno definimus depingi: per eum videlicet celſitudinem humilitatis Dei Verbi conſiderantes, & ad memoriam conuerſationis quam in carne geſſit, paſſionis quoque ac ſalutaris mortis eius adducti, atque redemptionis quæ hinc eſt mundo effecta. Superfluas autem tumultuationes & garrulitates poſt hæc inconſulte promulgatas, vt apud vos minime receptas, neque per diuinam gratiam dictas, irritas æſtimamus: & aue iſtis dicentes, fugaceſque facturi, accingimus lumbos mentis noſtræ in veritate, & ſuſcitamur vna cum piis & fidelibus imperatoribus noſtris, propugnatoribus videlicet veritatis, ad vnitatem ſanctæ Dei eccleſiæ: a quibus & Synodum vniuerſalem petiuimus in præſentia totius eorum Deo amabilis populi; & poſtulationi noſtræ pie annuerunt. Vnde vos qui ſuperædificati eſtis ſuper fundamentum apoſtolorum & prophetarum, ipſum videlicet ſummum
Epheſ. 2. & angularem lapidem Chriſtum Ieſum, quemadmodum in præcedentibus dictum eſt, concertatores & conſectatores ac auxiliatores ſumentes, confidentiam talem habemus

ὡς τῆς ἀληθείας σύμβολά τε καὶ προχαράγματα, τῇ ἐκκλησίᾳ παραδεδομένοις κατασπαζόμενοι, τὴν χάριν προτιμῶμεν καὶ τὴν ἀλήθειαν, ὡς πλήρωμα νόμου ταύτην ὑποδεξάμενοι. ὡς ἂν οὖν τὸ τέλειον καὶ ἐν ταῖς χρωματουργίαις ἐν ταῖς πάντων ὄψεσιν ὑπογράφηται, τὸν τοῦ αἴροντος τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου ἀμνοῦ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν κατὰ τὸ ἀνθρώπινον χαρακτῆρα καὶ ἐν ταῖς εἰκόσιν ἀπὸ τοῦ νῦν ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ ἀμνοῦ ἀναστηλοῦσθαι ὁρίζομεν, δι' αὐτοῦ τὸ τῆς ταπεινώσεως ὕψος τοῦ θεοῦ λόγου κατανοοῦντες, καὶ πρὸς μνήμην τῆς ἐν σαρκὶ πολιτείας, τοῦ τε πάθους αὐτοῦ καὶ τοῦ σωτηρίου θανάτου χειραγωγούμενοι, καὶ τῆς ἐντεῦθεν γενομένης τῷ κόσμῳ ἀπολυτρώσεως. τὰ δὲ περιττὰ θρυλλήματά τε καὶ βατταρίσματα μετὰ ταῦτα ἀβούλως ἐκφωνηθέντα, ὡς παρ' ὑμῖν μὴ ἀποδεχθέντα, μηδὲ κατὰ θείαν χάριν λαληθέντα, ἀβέβαια ἡγοῦμαι· καὶ χαίρειν τούτοις εἰπόντες, καὶ ἐκποδὼν ποιησάμενοι, διαζωννύμεθα τὰς ὀσφύας ἡμῶν τῆς διανοίας ἐν ἀληθείᾳ, καὶ διανιστάμεθα ἅμα τοῖς εὐσεβέσι προμάχοις τῆς ἀληθείας πιστοῖς βασιλεῦσιν ἡμῶν πρὸς ἕνωσιν τῆς ἁγίας τοῦ θεοῦ καθολικῆς ἐκκλησίας· οἷς καὶ σύνοδον γενέσθαι οἰκουμενικὴν ᾐτησάμεθα ἐπὶ παρουσίᾳ παντὸς τοῦ φιλοχρίστου αὐτῶν λαοῦ· καὶ τῇ ἡμετέρᾳ αἰτήσει εὐσεβῶς ἐπένευσαν. ὅθεν ὑμᾶς τοὺς ἐποικοδομηθέντας ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς ἐν τοῖς πρόσθεν εἴρηται, συμμάχους καὶ συνοπαδοὺς καὶ συνασπιστὰς λαβόμενοι, πεποίθησιν τοιαύτην ἔχομεν

Anno Christi 787.

πρὸς τὸν θεόν· οὐχ ὅτι ἱκανοί ἐσμεν ἀφ' ἑαυτῶν λογίσασθαί τι ὡς ἐξ ἑαυτῶν, ἀλλ' ἡ ἱκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ θεοῦ ἐστιν· ὅτι τὰ διερρωγότα μέλη καὶ ἀποσχισθέντα εἰς ἓν σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον τὴν αὔξησιν ποιήσεται, ἐν οἷς κεφαλή ἐστιν ὁ Χριστός· καὶ μηκέτι εἴη διεσκορπισμένα. καὶ λοιπὸν αἰτοῦμαι τὴν ὑμετέραν ἁγιότητα, ἕως τῶν δύο τοποτηρητῶν ἀποστεῖλαι μετὰ θεηγόρου γραμματίου ὑμῶν, καὶ εἴ τι ἐστὶν ὑμῖν ἐκ τοῦ θεοῦ ἐνηχούμενον περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, φανερώσατε ἡμῖν· ὡς ὀφειλόντων καὶ τῶν τοποτηρητῶν ὑμῶν, καὶ τῶν γραμμάτων ὑμῶν συνοδικῶς ἐπὶ πᾶσι, τῶν μὲν λαλῆσαι, τῶν δὲ ἀναγνωσθῆναι, ὅπως ἑνωθῇ τὰ διεσχισμένα. αὐτὸ γὰρ τοῦτο καὶ παρὰ τοῦ προέδρου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης ᾐτησάμεθα. καὶ παρακαλῶ ὑμᾶς ἀδελφικῶς, τὴν ἀποστολικὴν ὑμῖν προσφθεγγόμενος φωνὴν, ὡς τοῦ θεοῦ παρακαλοῦντος δι' ἡμῶν, πάντα ἐρευνῶντες κατὰ τὸν ἔνθεον σκοπὸν ὑμῶν, φανερώσατε ἡμῖν. γέγραπται γάρ· χείλη ἱερέων φυλάξεται γνῶσιν, καὶ νόμον ἐκζητήσουσιν ἐκ στόματος αὐτῶν. πεπείσμεθα γὰρ, ὅτι τὰ σπέρματα τῆς ἀληθείας ἐν ἑαυτοῖς διασώζετε. καὶ οἱ εὐσεβεῖς δὲ ἡμῶν βασιλεῖς καὶ κατὰ πάντα ὀρθόδοξοι τῆς ἀληθείας βεβαίωσιν ἐπισπῶνται, καὶ κύριον τὸν θεὸν ἱκετεύουσι κατὰ τὸν τῆς θεολογίας ἐπώνυμον Γρηγόριον, ἵνα γενώμεθα οἱ τοῦ ἑνὸς θεοῦ ἕν, καὶ οἱ τῆς τριάδος, ἑνωμένοι καὶ ὁμότιμοι καὶ ὁμόψυχοι· οἱ τοῦ ἁγίου πνεύματος, οὐ κατ' ἀλλήλων, ἀλλὰ σὺν ἀλλήλοις· οἱ τῆς ἀληθείας

ad Dominum: non quod ſuffi- 2. Cor. 3.
cientes ſumus cogitare aliquid a nobis, quaſi a nobis, ſed ſufficientia noſtra ex Deo eſt; quia diſrupta membra & diſciſſa in vnum corpus compactum & connexum creſcere faciet, in quibus caput eſt Chriſtus; & vltra iam non erunt diſperſa. De cetero rogamus ſanctitatem veſtram, vſq; ad duos loci ſeruatores mittere cum deiloqua epiſtola ſua; & quidquid ſibi fuerit diuinitus ſuper hoc negotio reuelatum, nobis facere manifeſtum: vt ſecundũ quod debitum eſt, tam loci ſeruatores, quam literæ veſtræ ſynodice ſiue ad loquendum, ſiue ad legendum in omnibus inueniantur, quatenus per hoc quæ ſciſſa ſunt, vniantur. idipſum enim & a præſule ſenioris Romæ petiuimus. & rogo vos fraterne, apoſtolicam vobis vocem pronuntians, tamquam Deo exhortante per nos; omnia perſcrutantes ſecundum conſilium veſtrum quod in Deo, patefacite nobis. Scriptum eſt enim: *Labia ſacerdotum cuſto-* Malach. 2.
dient ſcientiam, & legem exquirent ex ore eorum. Certi enim ſumus, quod ſemina veritatis in vobis ſalua cuſtodiatis. Sed & pii imperatores noſtri & per cuncta orthodoxæ veritatis firmitatem ſectantur, & Domino Deo ſupplicare non ceſſant, ſe-
cundum Gregorium qui a theo- Orat. de pace 1.
logia cognomen ſortitus eſt: vt efficiamur nos, qui vnius Dei exiſtimus, vnum: & qui ſumus Trinitatis, vniti, & honore pares, atque vnanimes in cunctis inueniamur: & qui ſumus ſancti Spiritus, non contra inuicem, ſed pro inuicem ſimus: & qui ſumus veritatis, idipſum ſapientes

atque dicentes exhibeamur, & non ſit contentio vel diſſenſio in nobis: ſed ſicut habemus vnum baptiſma, vnam fidem, ita & conſonantiam vnam in omni eccleſiaſtico negotio. Et pax Dei quæ exuperat omnem ſenſum, in vnum nos conducat, & diuiſa vniat, atque diuturnum vulnus ſanet, & incolumitate fidei integros ſeruet, & in vera confeſſione atque concordia ſtabiliat omnes, vniatque ſanctam eccleſiam ſuam, & compeſcat ſcandala quæ ſuperiacent ei. interceſſionibus intemeratæ dominæ noſtræ Dei genitricis & omnium ſanctorum fiat. Amen.

Petrus & Petrus Deo amabiles preſbyteri, & locum retinentes beatiſſimi papæ Hadriani ſenioris Romæ, dixerunt: Huiuſmodi literas ſanctiſſimus papa recepit, & idcirco direxit nos cum reſcriptis quæ iam lecta ſunt.

Ioannes Deo amabilis preſbyter, & locum retinens orientalium principum ſacerdotum, dixit: Hæ literæ, & pietas imperii fecit nos venire huc, & effugere iniquorum illorum eccleſiæ inimicorum manus.

Sancta Synodus dixit: Deus vos bene adduxit.

Conſtantinus Deo amabilis diaconus & notarius dixit: Præ manibus habeo memoratos quaterniones qui miſſi ſunt ab oriente: & ſi iubetis, legemus.

τὸ αὐτὸ φρονοῦντες καὶ λέγοντες, καὶ μὴ εἴη ἔρις καὶ διχοστασία ἐν ἡμῖν· ἀλλ' ὥσπερ ἔχομεν ἓν βάπτισμα, μίαν πίστιν, οὕτως καὶ συμφωνίαν μίαν ἐπὶ παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ πράγματος. καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, εἰς ἓν συναγάγοι ἡμᾶς, καὶ τὰ διηρημένα ἑνώσαι, καὶ τὸ χρόνιον ἕλκος ἰάσαιτο, καὶ ἐν εὐσεβείᾳ πίστεως ἀκραιφνοῦς καὶ ἀληθοῦς ὁμολογίας καὶ συμφωνίας στηρίξειε πάντας, καὶ φρουρήσαι τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ἐκκλησίαν, καὶ παύσαι τὰ κατ' αὐτῆς ἐπικείμενα σκάνδαλα. πρεσβείαις τῆς ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων γένοιτο. ἀμήν.

Πέτρος καὶ Πέτρος οἱ θεοφιλέστατοι πρεσβύτεροι, καὶ τὸν τόπον ἐπέχοντες τοῦ μακαριωτάτου πάπα Ἀδριανοῦ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, εἶπον· τοιαῦτα γράμματα δεξάμενος καὶ ὁ ἁγιώτατος ἡμῶν πάπας, τούτου ἕνεκεν ἀπέστειλεν ἡμᾶς μετὰ τῶν ἀντιγράφων τῶν ἤδη ἀναγνωσθέντων.

Ἰωάννης ὁ θεοφιλέστατος πρεσβύτερος, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῶν ἀνατολικῶν ἀρχιερέων, εἶπεν· ταῦτα τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ ἡ εὐσέβεια τῆς βασιλείας παρεσκεύασεν ἡμᾶς τοῦ παραγενέσθαι ἐνταῦθα, καὶ διαφυγεῖν τῶν παρανόμων ἐκείνων καὶ ἐχθρῶν τῆς ἐκκλησίας τὰς χεῖρας.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπεν· ὁ θεὸς καλῶς ὑμᾶς ἤνεγκεν.

Κωνσταντῖνος ὁ θεοφιλέστατος διάκονος καὶ νοτάριος εἶπεν· ἐπὶ χεῖρας ἔχω τὰς μνημονευθείσας τετράδας τὰς ἀποσταλείσας ἐκ τῆς ἀνατολῆς· καὶ εἰ κελεύετε, ἀναγνώσομαι.

ANNO CHRISTI 787.

Τῷ ἁγιωτάτῳ καὶ μακαριωτάτῳ κυρίῳ καὶ δεσπότῃ Ταρασίῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, οἱ τῆς ἑώας ἀρχιερεῖς τε καὶ ἱερεῖς ἐν κυρίῳ χαίρειν.

ΤΟΙΣ πανιέροις καὶ ἐκ θείας ἐπιπνοίας ὑπαγορευθεῖσι λιβέλλοις τῆς ὑμετέρας ἐντετυχηκότες ἀποστολικῆς τε καὶ πατρικῆς ἁγιωσύνης, μακαριώτατοι, ἡμεῖς οἱ ταπεινοί, καὶ τῶν τὴν ἔρημον παροικεῖν ἐφιεμένων ἔσχατοι, τρόμῳ καὶ χαρᾷ συνεσχέθημεν. τρόμῳ μὲν, διὰ τὸν φόβον τῶν οἷς δουλεύειν διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν κατεκρίθημεν, τῶν ὄντως ὄντων ἀσεβῶν, καὶ κύκλῳ κατὰ τὸ γεγραμμένον περιπατούντων, καὶ προφάσεις καθ' ἑκάστην, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἡμέραν ἐπιζητούντων τοῦ θανατῶσαι καὶ ἀπολέσαι ἡμᾶς· χαρᾷ δὲ, διὰ τὴν ἐκλάμπουσαν * ἐν ὑμῖν ἀκτίνων δίκην ἡλιακῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀκρίβειαν, καὶ τὴν ἀποστολικῶν τε καὶ πατρικῶν δογμάτων διαφανεστάτην ἐξάπλωσιν. περὶ ὧν εὐκαίρως τῆς τοῦ προφήτου Ζαχαρίου καὶ τῆς τοῦ λόγου φωνῆς γεννήτορος εἰς μνήμην ᾠδῆς ἐληλυθότες, μεγαλοφώνως βοῶμεν ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ παμφαὴς ἐξ ὕψους θεωρητικῆς τε καὶ θεοφρονεστάτης διανοίας, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου, κακοδόξου πλάνης, ἤτοι Ἀραβικῆς δυσσεβείας, καθημένοις ἡμῖν, τοῦ κατευθῦναι τοὺς νοηματικοὺς ἡμῶν πόδας εἰς ὁδὸν καὶ τρίβους εἰρηνικῆς καταστάσεως. τίς λαλήσει τὰς δυναστείας κυρίου; συμψαλλέτω Δαβὶδ ἡμῖν ὁ θεοπάτωρ· ἀκουστὰς ποιήσει πάσας τὰς αἰνέσεις αὐτοῦ; ὅτι ἠλέη-

*ἄλ. ἐν αὐτοῖς

Sanctiſſimo ac beatiſſimo domino Taraſio archiepiſcopo Conſtantinopoleos & uniuerſali patriarchæ, orientis ſummi ſacerdotes & ſacerdotes in Domino ſalutem.

SACRATISSIMIS & ex diuina deitatis inſpiratione libellis apoſtolicæ ac paternæ ſanctitatis veſtræ prælectis, o beatiſſimi, nos humiles, & eorum qui deſertum incolere geſtiunt, vltimi, tremore pariter & gaudio ſumus detenti. Tremore quidem, propter timorem eorum quibus ob peccata noſtra ſeruire decreti ſumus, quique vere ſunt impii, & in circuitu, ſecundum quod ſcriptum eſt, impii ambulant, ac per ſingulos pene dies occaſiones exquirunt, vt nos morti tradant, & perdant: gaudio vero, propter veritatem orthodoxæ fidei quæ fulget in eis ſolarium more radiorum, & luculentiſſimam explanationem apoſtolicorum dogmatum & paternorum. De quibus apte genitorem vocis Verbi, id eſt, prophetam Zachariam ad memoriam reducentes, magna voce clamamus: *Viſitauit nos oriens ex alto* ſplendidus theorica & diuina prouidentia illuſtratæ mentis, in tenebris & vmbra mortis maligni erroris, id eſt, Arabicæ impietatis, ſedentes, ad dirigendos intelligibiles pedes noſtros in viam & ſemitas paciferæ conſtitutionis. *Quis loquetur potentias Domini?* nobiſcum pſallat Dauid pater Dei; *aut auditas faciet omnes laudes eius?* quoniam

Pſalm. 11.

Luc. 1.

Pſalm. 105.

miſertus eſt Deus deſperati populi ſui, & diſtantia ad vnam fidei collegit harmoniam. *Et erexit cornu ſalutis nobis*, & directionis in domo, & Dominum recipiente templo vnigeniti Filii ſui, Domini videlicet Dei ac ſaluatoris noſtri Ieſu Chriſti: quod eſtis vos ſanctiſſimi, *atq; hi qui partes ſecundas eccleſiæ portant per legem & ordinem eccleſiæ noſtræ, triumphatores ſcilicet ac diuinitus redimiti ſeu decreti principes noſtri & domini terrarum orbis. Sacerdotium enim imperii ſanctificatio eſt & conſtitutio, & imperium ſacerdotii fortitudo & firmamentum. de quibus ſapiens quidam princeps & in ſanctis regibus beatiſſimus ait: Maximum donum Deus hominibus præſtitit, ſacerdotium & imperium: illud quidem adornans & regens cæleſtia; hoc vero gubernans legibus iuſtis terreſtria. Nunc veraciter medius maceriæ paries ſolutus eſt, & concordia diſcordiæ principatur, & incuruatur vnitati diuiſio, & fuga lapſa diſparuit diſſonantia: & pax Dei quæ exuperat omnem ſenſum, iocundo vultu triumphat, & fiducialiter conuerſatur. Nunc nos qui facti fueramus opprobrium vicinis & affinibus noſtris, ſubſannatio & deriſio his qui in circuitu noſtro ſunt, ac per hoc ad terram præ confuſione proſpicientes, ad cælos vnanimi alacritate ſuſpicimus, & pſallentes in exultatione proclamamus: *In hoc cognoui, quoniam voluiſti me, quia non gaudebit inimicus meus ſuper me.* Me autem propter innocentiam & ſimplicitatem erroris titubantem ſuſcepiſti, & ſaluū me faciens ere-

Luc. 1.

* Anaſt. verb. *Quia primas retinent patriarchæ, nam primum in eccleſia locum poſſident ſacerdotes.*

* *Gr.* atque hi, qui par. ſec. iuxta legem & ordinem in eccleſia obtinent poſt vos triumphat.

Pſalm. 40.

στεν ὁ θεὸς τὸν ἀπεγνωσμένον λαὸν αὐτοῦ, καὶ τὰ διεστῶτα πρὸς μίαν συνῆψε πίστεως ἁρμονίαν. ὅτι ἤγειρε κέρας σωτηρίας ἡμῖν καὶ διορθώσεως ἐν οἴκῳ καὶ θεοδόχῳ ναῷ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ αὐτοῦ, κυρίου δὲ καὶ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· οἵτινές ἐστε ὑμεῖς ἁγιώτατοι, καὶ οἱ τὰ δεύτερα κατὰ θεσμὸν καὶ τάξιν ἐκκλησίας φέροντες ὑμῶν θεοστεφεῖς τροπαιοῦχοι καὶ θεοψήφιστοι βασιλεῖς ἡμῶν καὶ δεσπόται τῆς οἰκουμένης. ἱερωσύνη γὰρ βασιλείας ἁγιασμός ἐστι καὶ ἀνασυστοιχείωσις, καὶ βασιλεία ἱερωσύνης ἰσχὺς καὶ κραταίωμα. περὶ ὧν σοφός τις ἄναξ καὶ ἐν βασιλεῦσιν ἁγίοις ἔφη μακαριώτατος· μέγιστον δῶρον θεὸς ἀνθρώποις παρέσχεν ἱερωσύνην καὶ βασιλείαν· τὴν μὲν τὰ οὐράνια κατακοσμοῦσαν καὶ διέπουσαν, τὴν δὲ οἰακίζουσαν θεσμοῖς δικαίοις τὰ ἐπίγεια. νῦν ἀληθῶς τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ διαλέλυται, καὶ συμφωνία κατάρχει διαφωνίας, καὶ ὑποκύπτει ἑνώσει διαίρεσις, καὶ φροῦδος κατέστη διάστασις· καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φαιδρῶς πομπεύει τῷ προσώπῳ, καὶ παρρησιαστικῶς πολιτεύεται. νῦν οἱ γενηθέντες ἡμεῖς ὄνειδος τοῖς γείτοσι καὶ συνομόροις ἡμῶν, μυκτηρισμὸς καὶ χλευασμὸς τοῖς κύκλῳ ἡμῶν, κἀκ τούτου πρὸς γῆν κεχηνότες, εἰς οὐρανοὺς ἐνθύμως συναναδυόμεθα, καὶ ψαλμικῶς ἐν ἀγαλλιάσει ἀνακραζόμεθα· ἐν τούτῳ ἔγνων, ὅτι τεθέληκάς με, ὅτι οὐ μὴ ἐπιχαρῇ ὁ ἐχθρός μου ἐπ' ἐμοί. κἀμοῦ δὲ διὰ τὴν ἀκακίαν καὶ ἁπλότητα πλάνῃ περιτραπέντος ἀντελάβου, καὶ διασώσας με ἀνέστη-

ANNO CHRISTI 787.

σας, καὶ ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς ἀποστολικῆς πίστεως σὺν Θεῷ χωλαίνοντάς μου πόδας κατέπηξας. ταῦτα καὶ τὰ τούτοις γράφειν ἡμᾶς συνῳδὰ παρεσκεύασαν αἱ θεοχάρακτοι δέλτοι ὑμῶν, ἃς κανονικῷ κινούμενοι νόμῳ, καὶ πατροπαραδότῳ εὐταξίᾳ ποδηγούμενοι, τοῖς σὺν Θεῷ ἀποστολικοῖς θρόνοις διέπειν λαχοῦσι διὰ ξυνωρίδος ἁγίας καὶ εὐλαβοῦς καὶ θεοδηγήτου πεπόμφατε. οἵτινες ἀφικόμενοι, καὶ κατὰ θεοῦ βούλησίν τε καὶ ἐπίνευσιν ὑπαντηκότες τοῖς θεοσεβεστάτοις ἀδελφοῖς ἡμῶν ἀνδράσιν ἁγίοις καὶ δεδωκόσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τῆς τῶν ἐκκλησιῶν διορθώσεως, ἀναγνωρισθέντες ἐκ παλαιᾶς καὶ ἀρχαίας ἀναστροφῆς, λίαν ἐχάρησαν· καὶ μάλιστα εὑρηκότες ἄμφω ἐν ἑνὶ διατρίβοντας τόπῳ, καὶ τὸν θεοφιλῆ τρόπον διώκοντας. καὶ ἀνακαλύψαντες ἑαυτούς, ὑπέδειξαν αὐτοῖς σὺν Θεῷ τῆς ὀρθοδοξίας ὑμῶν θεοπρεπεῖς καὶ ἀξιαγάστους λιβέλλους, διηγησάμενοι κατ' ἔπος τῆς θεαρέστου γνώμης τῆς σῆς ἁγιότητος, καὶ τῶν θεοφυλάκτων δεσποτῶν ἡμῶν τὴν εὐβουλίαν, καὶ τῆς κοινῆς τῶν ὅλων σωτηρίας τὴν προσδοκίαν, καὶ πρὸς Θεὸν ἀκαταίσχυντον ἐλπίδα. οἱ δὲ ὥσπερ μίαν ψυχὴν ἐν δυσὶ σώμασιν ἔχοντες, καὶ τὸ ἓν ἀποστολικῶς φρονοῦντες, καὶ ὑπὸ τοῦ θείου κινούμενοι πνεύματος, μυστικῶς ἅμα καὶ συνετῶς σὺν Θεῷ ἀδελφοὺς περιστείλαντές τε καὶ κατακρύψαντες διὰ τὸ περιστοιχοῦν δέος τῶν ἐχθρῶν τοῦ σταυροῦ, οὐ κατεθάῤῥησαν, καίπερ σοφοὶ ὄντες, ἢ καταπιστεῦσαι τῶν σφῶν αὐτῶν θεωρίας, ἢ τῆς ὑποθέσεως ἐνεργῆσαι τὴν διέξοδον, δεδιημένης καὶ μάλιστα διεσμιλευμένης καὶ πεπυκνωμένης βουλῆς τε καὶ σκέψεως. βουλὴ γάρ, φησί, καλὴ

xiſti, & ſuper petram apoſtolicæ fidei claudicantes pedes meos infixiſti. Hæc & his concinentia ſcribere nos fecerunt diuinitus exarata volumina veſtra, quæ canonica moti lege, & paternæ traditionis diſciplina ducti, his qui apoſtolicarum ſedium moderamen ſortiti ſunt, per reuerendas & a Deo directas bigas miſiſtis. qui peruenientes, & per Dei voluntatem ac nutum occurrentes Dei cultoribus fratribus noſtris, viris ſanctis, qui dederunt animas ſuas pro eccleſiarum correctione; & recogniti ex veteri & antiqua conuerſatione, valde gauiſi ſunt: & maxime reperientes ambos in vno loco degentes, & modum Deo placitum perſequentes. Et ſeſe reuelãtes, oſtenderunt eis orthodoxiæ veſtræ Deo decentes & dignos admiratione libellos, referentes per ordinem Deo placitæ ſanctitatis veſtræ mentis, & pium Deo conſeruatorum dominorum noſtrorum conſilium, & communis omnium ſalutis expectationem, & circa Deum ſine confuſione ſpem. At illi quaſi vnam animam in duobus corporibus habentes, & vnum ſecundum Apoſtolum ſapientes, & a diuino agitati ſpiritu, ſecreto pariter & intelligenter fratres contegentes & occultantes propter formidinem inimicorum crucis, quæ hinc inde diſpoſita fuerat, non auſi ſunt, cum eſſent ſapientes, vel credere viſionem ipſorum, vel cauſæ operari decurſum: præſertim cum in timore res haberetur, & quam maxime crebreſcens conſilium & diligens circumſpiciendi tractatus exigeretur. *Conſilium enim bonum cuſtodiet,* Prouerb. 2.

inquit, *te: cogitatio vero bona ſeruabit te.* Et ecce dum lateret eos qui * ſe ſub tuitione cuſtodiæ poſuerant, cucurrerunt vſque ad nos: & in idipſum congregantes ſilenter, humilitatem noſtram, primo quidem adiuramento * vincientes, nos ſeruare ſecreto ac ſine propalatione, quæ ab eis erant dicenda, & in hunc modum quidquid ad cautelam pertinet exaggerantes, reuelauerunt nobis omnem rei quæ ſibi acciderat, circumſtantiam. Stupefacti autem & compuncti corde, lacrymiſque perfuſi feruentibus ſuper huiuſmodi narrationis miraculo, & * gloria tantæ rerum mutationis, ſtetimus ad orationem, veluti peccatores, cum timore ac tremore: & ei qui facit omnia, & transfert ad id quod melius eſt, decentem laudem referentes, petiuimus obnixe benignitatem eius, quo in minimis nobis fieret medius, & per Spiritum ſanctum illuceſceret lux ſcientiæ in cordibus noſtris, atque communis vtilitatis conſilii donaret virtutem, cogitationeſque bonas ad determinationem optimi veſtri propoſiti. quod & fecit, cum eſſet benignus atque miſericors. Conſiderauimus igitur, ſanctiſſimi, contaminatæ nationis cognoſcentes contra nos infeſtationem, retinere hos qui miſſi ſunt, & prohibere appropiare his ad quos deſtinati ſunt: ducentes hos in medium noſtrum, & admonentes plurimum, ne inducerent turbationem; imo, vt ſpecialius dicamus, exitium quieſcentibus, & Dei gratia pacificatis eccleſiis, vel populo miſerabiliter iugo ſeruitutis afflicto, & importabilium illa-

* quos in ſuæ tuitionis cuſtodiam

* Gr. addit. maxime horribili.

* inopinato

φυλάξει σε, ἔννοια δὲ ἀγαθὴ τηρήσει σε. καὶ δὴ λαθόντες οὓς ἐν ἀσφαλείᾳ παραφυλακῆς ἀπέθεντο, ἔδραμον ὡς ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἠθροικότες ἀψοφητὶ τὴν ἡμετέραν ταπείνωσιν, πρῶτον μὲν κατακρίσει φρικωδεστάτῃ συνδήσαντες ἡμᾶς, φυλάξαι ἀνεξαγόρευτα τὰ πρὸς αὐτῶν λεχθησόμενα, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἑαυτοῖς ἐπισεσωρευκότες τὸ ἀσφαλές, ἀπεκάλυψαν ἡμῖν πᾶσαν τὴν περιπέτειαν. καταπλαγέντες δὲ καὶ κατανυγέντες τὴν καρδίαν, δάκρυσί τε συσχεθέντες θερμοῖς ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τῆς διηγήσεως θαύματι, καὶ τῷ παραδόξῳ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς, ἔστημεν εἰς προσευχὴν ὡς ἁμαρτωλοὶ μετὰ φόβου καὶ τρόμου· καὶ τῷ ποιοῦντι πάντα καὶ μετασκευάζοντι πρὸς τὸ βέλτιον προσαγηοχότες τὴν πρέπουσαν αἴνεσιν, ᾐτησάμεθα τὴν αὐτοῦ ἐκτενῶς ἀγαθότητα τῶν ἐλαχίστων ἡμῶν γενέσθαι ἐν μέσῳ, καὶ διὰ πνεύματος ἁγίου ἐπιλάμψαι φῶς γνώσεως ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, καὶ κοινωφελοῦς βουλῆς χαρίσασθαι δύναμιν, καὶ ἐννοίας ἀγαθὰς πρὸς περαίωσιν τῆς ἀρίστης ὑμῶν προθέσεως. ὃ δὴ καὶ ἐποίησεν ἀγαθὸς ὢν καὶ φιλάνθρωπος. συνείδομεν τοιγαροῦν ἁγιώτατοι, τοῦ μιαροῦ γινώσκοντες ἔθνους τὴν ὡς ἡμᾶς ἀπέχθειαν, ἐπισχεῖν τοὺς ἀποσταλέντας, καὶ κωλῦσαι προσεγγίσαι τοῖς πρὸς οὓς ἀπεστάλησαν, ἀγαγόντες αὐτοὺς μέσον ἡμῶν, καὶ νουθετήσαντες πλεῖστα μὴ ἐπαγαγεῖν ταραχὴν, μᾶλλον δὲ εἰπεῖν ὄλεθρον οἰκειότερον ἠρεμούσαις καὶ θεοῦ χάριτι εἰρηνευούσαις ἐκκλησίαις, καὶ λαῷ ταλαιπωροῦντι δουλείας ζυγῷ, καὶ δυσεκπίπτων

φόρων

ANNO CHRISTI 787.

φόρων πιεζομένῳ ἐπαγωγῇ. οἱ δὲ δυσαναχετοῦντες ἔλεγον, ὡς εἰς τοῦτο ἀπεστάλημεν, παραδοῦναι τὰς ἑαυτῶν εἰς θάνατον ψυχὰς ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας, καὶ τὴν πρόθεσιν τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου καὶ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων εἰς πέρας ἀγαγεῖν. ἀλλ' εἰ μὲν εἰς τὰς ὑμετέρας καὶ μόνον ψυχὰς, ἔφημεν πρὸς αὐτοὺς, συνετελεῖτο ὁ κίνδυνος, εἶχεν ἂν ὁ λόγος ὑμῶν τὸ βέβαιον· ἐπεὶ δὲ κατὰ τοῦ κοινοῦ τοῦ τῆς ἐκκλησίας προέρχεται σώματος, ποία ἔσται ὄνησις; μᾶλλον δὲ ποῖον οὐκ ἔσται βλάβος, κτίσαι οἰκοδομὴν ἐπίσαθρον, καὶ στερροῦ θεμελίου χηρεύουσαν; καὶ πῶς, ἔλεγον, ἢ ποίῳ προσώπῳ πρὸς τοὺς ἀπεσταλκότας ἡμᾶς ἐπανήξομεν, ἐπιφερόμενοι μηδὲν τῶν κατὰ γνώμην αὐτοῖς ἐλπιζομένων; πρὸς ταῦτα ἠπορηκότες ἡμεῖς, γινώσκοντές τε τοὺς θεοφιλεῖς ἀδελφοὺς ἡμῶν Ἰωάννην καὶ Θωμᾶν ζήλῳ θείῳ τῆς ὀρθοδόξου κεκοσμημένους πίστεως, δύο ἁγίων καὶ μεγάλων πατριαρχῶν ὁμοψύχοις συγκέλλοις γενομένους, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς ἁγιοποιοῦ ἡσυχίας ὄντας ἐραστὰς, ἔφημεν πρὸς αὐτούς· ἰδὲ καιρὸς ἀδελφοὶ πρόσφορος σωτηρίας, καὶ ἡσυχίας μᾶλλον ὑψηλότερος. πορεύεσθε σὺν τοῖς ἀνδράσι τούτοις, καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῶν ἀπολογίαν ἀναδέξασθε· καὶ διηγήσασθε ζώσῃ φωνῇ, ἃ διὰ γραμμάτων γνωρίσαι τοῖς δεσπόταις ἡμῶν πάρελκον ἡγούμεθα. οἴδατε, ὅπως διὰ βραχυτάτης κατηγορίας ἐξόριστος γέγονεν ἀπὸ δισχιλίων * σημείων ὁ τὸν θρόνον λαχὼν διέπειν τοῦ ἀδελφοθέου Ἰακώβου. ὁπηνίκα δὲ τὸ τοῦ θεοῦ ἔργον πληρώσητε, καὶ τὴν κρατοῦσαν ἀποστολικὴν παράδοσιν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ θεοῦ ταῖς κατ'

* μιῶν

tione tributorum oppreſſo. At illi hæc moleſte ferentes, dicebant, quia in hoc deſtinati ſumus, vt tradamus noſtras in mortem animas pro eccleſia, & propoſitum ſanctiſſimi patriarchæ ac piiſſimorum imperatorum perducamus in finem. Sed ſi in veſtras tantummodo animas, diximus ad eos, cohauriretur periculum, haberet forte ſermo veſter aliquam firmitatem. At vero quia contra commune corpus procedit eccleſiæ, qualis erit profectus? imo qualis non erit læſio, ædificium conſtruere ſuper putredinem, & firmo fundamento priuatum? & quomodo, inquiunt, vel qua facie ad eos qui nos miſerunt, redibimus, nihil eorum quæ ſecundum votum ſuum ſperabant, omnino ferentes? Ad hæc deficientes nos, ſcienteſque Deo amabiles fratres noſtros, Ioannem ſcilicet & Thomam, zelo diuino orthodoxæ fidei adornatos, atque duorum ſanctorum & magnorum patriarcharum ſyncellos, quin & * ſanctificandos ſilentii amatores, diximus ad eos: Ecce tempus, fratres, acceptum ſalutis, & ſilentio excellentius. Ite cum viris iſtis, & pro eis apologiam aſſumite; & enarrate viua voce, quæ per literas intimare dominis noſtris ſupra vires eſſe coniicimus. Noſtis enim qualiter per puſillam accuſationem exul factus ſit a bis millibus ſignorum ille qui ad regendum thronum fratris Domini ſortitus eſt Iacobi. Cum autem opus Dei adimpleueritis, & apoſtolicam traditionem quæ tenetur in eccleſiis per

* ſanctiſici

Ægyptum & Syriam, dominis noſtris cognitam feceritis, tunc quod a vobis deſideratur, amplectimini. Et quomodo nos, reſponderunt, idiotæ cum ſimus & * inexpertes, & ad tantam cauſam infirmi & indocti, præſumemus arripere negotium quod virtutem noſtram exuperat? Sed Chriſtus Deus noſter, qui per viliſſimos & idiotas, e veſtigio diximus, cooperatus eſt, ſanctos inquam apoſtolos, & per eos orbem terrarum captauit ad obedientiam verbi diſpenſationis ſuæ, potens eſt dare vobis ſermonem in apertione oris veſtri, ad ſupplendum intentionem & ſenſum eorum qui neque literas quiuerunt ſuſcipere, neque auſi ſunt ſcribere, vel ſuper talibus quolibet modo mutire. Qui cum Dei eſſent amatores, obedientiæ filii apparentes, obedierunt verbo noſtro, & acquieuerunt hortationi. quos cum prolixa promittentes oratione, & gaudium non qualecumque his qui miſſi ſunt, conciliantes, taliter diuulſi ſumus abinuicem cum multa lacrymarum effuſione. Verum, o ſanctiſſimi & beatiſſimi, vt decet paternam dominationem veſtram, benigne fratres noſtros ſuſcipite, & dominis orbis abſque ſubtractione vel timore hominum præſentate. habebitis enim eos ſcientes liquido trium apoſtolicarum ſedium concinentem & concordantem orthodoxiam: qui ſanctas & vniuerſales ſex Synodos voce conſona prædicant, aliam ad has, quam & ſeptimam quidam ſuſurrando nuncupant, nullatenus admittentes, imo modis omnibus reſpuentes,

* Gr. ignoti,

Αἴγυπτον καὶ Συρίαν τοῖς δεσπόταις ἡμῶν γνωρίσητε, τηνικαῦτα τὸ ποθούμενον ὑμῖν ἀσπάσασθε. καὶ πῶς ἡμεῖς, ἀπεκρίναντο, ἰδιῶται καὶ ἀγνῶτες ὄντες, καὶ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἀσθενῶς καὶ ἀμαθῶς ἔχοντες, καταλμήσομεν χειρίσματος τὴν ἡμετέραν ὑπερβάλλοντος δύναμιν; ἀλλ' ὁ δι' εὐτελῶν καὶ ἰδιωτῶν, αὐτέφημεν, ἐνεργήσας, τῶν ἁγίων ἀποστόλων φημὶ, καὶ δι' αὐτῶν ζωγρήσας τὴν οἰκουμένην πᾶσαν πρὸς ὑπακοὴν τοῦ λόγου τῆς αὐτοῦ οἰκονομίας, Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν, δυνατός ἐστι δοῦναι ὑμῖν λόγον ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος ὑμῶν, πρὸς τὸ ἀναπληρῶσαι τὸν σκοπὸν καὶ τὸ φρόνημα τῶν μήτε γράμματα δυναμένων δέξασθαι, μηδ' αὖ τολμώντων γράψαι ἢ γρύξαι τι περὶ τῶν τοιούτων. οἱ δὲ θεοφιλεῖς ὄντες, καὶ ὑπακοῆς υἱοὶ πεφηνότες, ἐπείσθησαν τῷ λόγῳ ἡμῶν, καὶ εἶξαν τῇ παρακλήσει. οἷς μετ' ἐκτενοῦς προσπεμφότες εὐχῆς, καὶ χαρὰν οὐ τὴν τυχοῦσαν τοῖς ἀποσταλεῖσι προξενηκότες, οὕτω διεσπάσθημεν ἀπ' ἀλλήλων μετὰ πολλῆς δακρύων χύσεως. ἀλλ' ὦ ἁγιώτατοι καὶ μακαριώτατοι, ὡς πρέπον ἐστὶ τῇ πατρικῇ δεσποτείᾳ ὑμῶν, ἀσμένως τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν ὑποδέξασθε, καὶ τοῖς δεσπόταις τῆς οἰκουμένης ἄτερ συστολῆς καὶ ἀνθρωπίνου φόβου παραστήσατε. ἕξετε γὰρ αὐτοὺς ἐπισταμένους ἀκριβῶς τὴν τριῶν ἀποστολικῶν θρόνων τὴν ὁμονοητικήν τε καὶ σύμφωνον ὀρθοδοξίαν· οἵτινες τὰς ἁγίας καὶ οἰκουμενικὰς ἓξ συνόδους ὁμοφώνως κηρύττουσιν, ἑτέραν πρὸς ταύταις, τὴν καὶ ἑβδόμην τινὲς θρυλλοῦσιν, οὐ προσιέμενοι, ἀλλὰ πάμπαν ἀποβαλλόμενοι,

Anno Christi 787.

ὡς ἐπὶ καθαιρέσει τῶν ἀποστολικῶν τε καὶ διδασκαλικῶν παραδόσεων συναθροισθεῖσαν, καὶ τῶν θείων καὶ σεπτῶν εἰκόνων ἀναιρέσει καὶ ἐξαλείψει. ὑμεῖς δὲ ἁγιώτατοι, πεπυρσευμένοι θείῳ ζήλῳ ὑπάρχοντες, σύμφρονάς τε τῶν δικαίᾳ ψήφῳ θεοῦ βασιλεύειν ὑμῶν προκριθέντας θεοφυλάκτους δεσπότας ἔχοντες, ἅμα δὲ καὶ τὴν θεοσκεπῆ καὶ θεοτείχιστον σύγκλητον, ἰσχύσατε καὶ ἀνδρίζεσθε, καὶ κραταιούσθω ἡ καρδία ὑμῶν, πᾶσαν παρακοὴν ἀποστολικῶς διεκδικοῦντες, καὶ εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ ὑπακοὴν μεθαρμόζοντες. ἐκεῖνο δὲ ὑπομιμνήσκομεν ὡς ἀναγκαῖον τὴν ἱεραρχικὴν ὑμῶν κορυφὴν, εἴγε εὐδοκίᾳ τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῶν αὐτῷ συμβασιλεύειν ἠξιωμένων θεοσεβεστάτων καὶ σκηπτούχων δεσποτῶν ἡμῶν, βουληθείητε συγκροτῆσαι σύνοδον, μὴ ἐπαχθὴς ὑμῖν φανείη τῶν τριῶν ἀποστολικῶν θρόνων τῶν ἁγιωτάτων πατριαρχῶν, καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν ὁσιωτάτων ἐπισκόπων ἡ ἀπόλειψις. οὐ γὰρ ἐξ οἰκείας αὐτῶν τὸ ἐμποδὼν προθέσεως, ἀλλὰ τῆς τῶν κρατούντων καὶ κυριευόντων αὐτῶν φρικωδεστάτης ἐπαπειλήσεως καὶ θανατηφόρου ἐπιτιμήσεως. τοῦτο δέ ἐστιν ἀκριβέστερον συνιδεῖν καὶ ἀπὸ τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμενικῆς ἕκτης συνόδου, ἐν ᾗ οὐδεὶς τῶν κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐν τούτοις ἐπισκοπούντων τοῖς μέρεσι συναχθεὶς εὕρηται διὰ τὴν τῶν μιαρῶν ἐπικράτειαν. ἀλλ' οὐδὲ ἐκ τούτου τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ πρόκριμα συνεπλάκη, οὐδ' αὖ παρεμπόδισε κώλυσίς τις συστήσασθαι, καὶ κατάδηλα πᾶσι ποιῆσαι τὰ ὀρθὰ τῆς εὐσεβείας

nimirum vt dudum in apoſtolicarum & magiſterialium traditionum depoſitionem, atque ſacrarum ac venerabilium imaginum interemptionem & abolitionem, collectam. Vos autem ſanctiſſimi diuino illuſtrati zelo, conſentaneos quoque habentes diuinitus conſeruandos dominos, qui iuſto decreto Dei in vobis imperare præordinati ſunt, ſimul etiam & a Deo protegendum & muniendum ſenatum, præualete & viriliter agite, & confortetur cor veſtrum, omnem inobedientiam apoſtolice vlciſcentes, & ad Chriſti obedientiam coaptantes. Illud autem tamquam neceſſarium penes pontificalem apicem veſtrum commonendum ducimus; vt ſi beneplacito cunctorum regis, Chriſti videlicet Dei noſtri, & eorum qui cum eo regnare meruerunt, Dei ſcilicet amicorum & triumphatorum dominorum noſtrorum, volueritis celebrare Synodum: ne moleſta vobis appareat trium apoſtolicarum ſedium almorum patriarcharum, & ſanctiſſimorum epiſcoporum, qui ſub ipſis degunt, abſentia, non ex proprio eorum accidens propoſito, ſed ex tenentium ſeu dominantium illis terribilibus minis & mortiferis pœnis. Hoc autem ſubtilius eſt conſiderandum etiam ab ipſa ſacra & vniuerſali ſexta Synodo, in qua nullus eorum qui per idem tempus in his partibus epiſcopi erant, conueniſſe repertus eſt propter obſcœnorum obtinentiam. Sed nullum ex hoc ſanctæ adhæſit Synodo præiudicium: neque vires habuit prohibitio aliqua ſtatuendi & manifeſta faciendi

recta dogmata pietatis, præcipue cum ſanctiſſimus & apoſtolicus papa Romanus concordauerit, & in ea inuentus ſit per apocriſarios ſuos. Et nunc, ſanctiſſimi, hoc cum auxilio Dei ſimiliter fiat. Nam ſicut tunc illius fides in orbis terræ perſonuit fines, ita & Synodi quæ nunc per gratiam Dei congreganda eſt per interuentionem veſtram, & eius qui moderatur apoſtolorum principis ſedem, prædicabitur in omni loco qui ſub ſole eſt; videlicet quæ tyrannice deſtructa ſunt, erigens, & in antiquam & apoſtolicam reformans traditionem. Porro ad munitionem humilium literarum noſtrarum, ſatisfactionemque beatitudinis dominationis veſtræ, atque victorum & triumphatorum imperatorum noſtrorum, conſpeximus etiam exemplar ſynodicorum Theodori ſanctæ memoriæ patris noſtri & patriarchæ Hieroſolymorum ſubiiciendum his quæ ſcripta ſunt a nobis. Hunc autem libellum ſecundum ſolitum eccleſiæ ritum, idem ſanctæ recordationis ſcripſit beatis & almi termini ſanctiſſimis patriarchis, Coſmæ ſcilicet Alexandriæ, ac Theodoro Antiochiæ Theopoleos; qui & reciproca ſynodica eorum, dum adhuc viueret, recepiſſe dignoſcitur. Incolumes vos pro nobis orantes Dominus conſeruet, ſanctiſſimi & diuinitus honorati.

δόγματα· μάλιστα τοῦ ἁγιωτάτου καὶ ἀποστολικοῦ πάπα Ῥώμης συμφωνήσαντος αὐτῇ καὶ συνευρεθέντος διὰ τῶν οἰκείων ἀποκρισιαρίων. καὶ ἀρτίως, ἁγιώτατοι, τοῦτο γένοιτο σὺν θεῷ. καὶ ὃν τρόπον τηνικαῦτα ἐκείνης ἡ πίστις εἰς τὰ τῆς οἰκουμένης ἐξήχηται πέρατα, οὕτω καὶ τῆς νυνὶ ἀθροισθησομένης Χριστοῦ χάριτι συνόδου διὰ μεσιτείας ὑμῶν καὶ τοῦ τὸν ἀποστολικὸν θρόνον τοῦ κορυφαίου διέποντος, κηρυχθήσεται ἐν ὅλῃ τῇ ὑφ' ἡλίῳ· δηλαδὴ τὰ τυραννικῶς καταστραφέντα ἀνορθούσης, καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαθιστώσης κατὰ τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν. πρὸς δὲ ὀχύρωσιν τῶν μετρίων ἡμῶν γραμμάτων, πληροφορίαν τε τῆς ὑμετέρας δεσποτικῆς μακαριότητος, καὶ τῶν νικητῶν καὶ τροπαιούχων ἡμῶν βασιλέων, συνείδομεν καὶ τὸ ἴσον τῆς συνοδικῆς Θεοδώρου τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν καὶ πατριάρχου Ἱεροσολύμων ὑποτάξαι τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφεῖσι. τοῦτον δὲ τὸν λίβελλον κατὰ τὸν συνήθη θεσμὸν τῆς ἐκκλησίας ὁ αὐτὸς ἐν ἁγίᾳ τῇ λήξει γεγράφηκε τοῖς μακαρίοις καὶ ἐν ὁσίᾳ τῇ λήξει ἁγιωτάτοις πατριάρχαις, Κοσμᾷ φαμὲν τῷ Ἀλεξανδρείας, καὶ Θεοδώρῳ τῷ Ἀντιοχείας Θεουπόλεως, ὃς καὶ τὰ ἀντισυνοδικὰ αὐτῶν ἔτι ζῶν ἐδέξατο. ἐρρωμένους ὑμᾶς καὶ ἡμῖν εὐχομένους ὁ κύριος διαφυλάξειεν, ἁγιώτατοι καὶ θεοτίμητοι.

ANNO CHRISTI 787.

Ἴσον συνοδικοῦ Θεοδώρου τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ τοίνυν, μακαριώτατοι, καθάπερ ἄνωθέν τε καὶ ἐξ ἀρχῆς πεπιστεύκαμεν, εἰς ἕνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα, ἄναρχον παντελῶς καὶ ἀΐδιον, πάντων ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ποιητήν· καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἀϊδίως καὶ ἀπαθῶς ἐξ αὐτοῦ γεννηθέντα τοῦ θεοῦ καὶ πατρὸς, καὶ οὐκ ἄλλην ἀρχὴν ἢ τὸν πατέρα γινώσκοντα, καὶ ἐξ αὐτοῦ τὴν ὑπόστασιν ἔχοντα, φῶς ἐκ φωτὸς, θεὸν ἀληθινὸν ἐκ θεοῦ ἀληθινοῦ· καὶ εἰς ἓν πνεῦμα ἅγιον τὸ ἀϊδίως ἐκ τοῦ πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ φῶς καὶ θεὸν καὶ αὐτὸ γνωριζόμενον, καὶ ὂν ἀληθῶς πατρὶ καὶ υἱῷ συναΐδιον, ὁμοούσιόν τε καὶ ὁμόφυλον, καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας καὶ φύσεως, ὡσαύτως δὲ καὶ θεότητος· τριάδα ὁμοούσιόν τε καὶ ὁμότιμον καὶ ὁμόθρονον, εἰς μίαν συγκεφαλαιουμένην θεότητα, καὶ εἰς μίαν συναγομένην καὶ κοινὴν κυριότητα, ἄνευ προσωπικῆς τε καὶ ὑποστατικῆς ἀναχύσεώς τε καὶ συναιρέσεως. τριάδα γὰρ ἐν μονάδι πιστεύομεν, καὶ μονάδα ἐν τριάδι δοξάζομεν· τριάδα μὲν ταῖς τρισὶν ὑποστάσεσι, μονάδα δὲ τῷ μοναδικῷ τῆς θεότητος. * οὔτε γὰρ τὸ ἐν ἰδίῳ συγκεχυμένον ἔχει, οὐδ᾽ αὖ τὸ τρισσὸν διαμπὰξ διαιρούμενον, ἐν θατέρῳ δὲ μᾶλλον συντηρούμενον θάτερον. διαιρουμένη γὰρ ταῖς ἀριθμηταῖς ὑποστάσεσι, καὶ ἀριθμουμένη ταῖς προσωπικαῖς ἑτερότησι, τῷ ταυτῷ τῆς οὐσίας καὶ τῆς φύσεως ἑνοῦται, καὶ

* ἐν αὐτῇ γὰρ τὸ ἑνιαῖον ἀσυγχ.

Exemplar ſynodicorum Theodori ſanctiſſimi patriarchæ Hieroſolymorum.

CREDIMVS igitur, beatiſſimi, quemadmodum credidimus deſurſum ab initio, in vnum Deum Patrem, ſine principio penitus & ſempiternum, omnium viſibilium & inuiſibilium factorem: & in vnum Dominum Ieſum Chriſtum Filium Dei vnigenitum, ex ipſo Deo & Patre ſempiterne ac impaſſibiliter natum, nec aliud principium quam patrem ſcientem, & ex ipſo ſubſtantiam habentem; lumen ex lumine, Deum verum ex Deo vero. Et in Spiritum ſanctum ex Patre procedentem, lumen & Deum * per ſe cognitum, & exiſtentem veraciter Patri & Filio coæternum, homouſion & cōtribulem & eiuſdem eſſentiæ ac naturæ, ſimiliter autem & deitatis. Trinitatem homouſion ac vnius honoris & throni, quæ in vnam recapitulatur & colligitur deitatem & communem dominationem, ſine perſonali & ſubſiſtentiali refuſione vel * diuiſione. Trinitatem enim in vnitate credimus, & vnitatem in Trinitate glorificamus: Trinitatem quidem tribus ſubſiſtentiis, vnitatem vero ſingularitate deitatis: * quæ neque vnum quod proprium poſſidet, confuſum habet, neque ipſum trinum per totum diuiſum, * ſed potius in vtroque conſeruatum vtrumque. diuiſa eſt enim numeratis ſubſiſtentiis, & numerata perſonarum diuerſitatibus, identitate autem ſubſtantiæ & naturæ

* & ipſum per ſe,

* Gr. contractione.

* f. quæ neque vnum confuſum habet, &c.

* Gr. ſed potius in altero alterum.

vnita, omnino partitionem non recipit. Vnus enim Deus eſt, quia deitas vna famoſiſſime prædicatur, & in Trinitate perſonarum cognoſcitur. & neque ſecundum quod vnus Deus & vna deitas eſt, diuidendus & in tres Deos diſpertiendus: Arianorum enim eſt iſta impietas. neque ſecundum quod tres vnus Deus eſt & cognoſcitur, etiam ſubſiſtentiæ tres prædicantur, & Pater & Filius & Spiritus ſanctiſſimus dicitur, contractus vel compactus, & in vnam ſeſe commiſcens ſubſiſtentiam: Sabellianorum enim eſt iſta nequitia. & ideo bene a deiloquis ſancitum eſt, monadẽ quidem nos debere ſapere in vna & in ſingulari deitate, Triadem vero in inconfuſis tribus ſubſiſtentiis. non autem alium vnum Deum præter tres perſonas agnoſcimus; neque tres Trinitatis vnius ſubſtantiæ perſonas, quæ ſunt Pater & Filius & Spiritus ſanctus, alias præter vnum Deum ſcimus. Et propterea vnum tria, in quibus deitas eſt, prædicamus; & tria vnum, quorum deitas eſt, annuntiamus: imo vt verius dicatur, quæ tria deitas & eſt & agnoſcitur.

Credimus autem & in vnum eiuſdem ſanctæ conſubſtantialis Trinitatis Dominum noſtrum Ieſum Chriſtum: *qui cum in forma Dei eſſet, non rapinam arbitratus eſt*, vt ait Apoſtolus, *eſſe ſe æqualem Deo; ſed ſemetipſum exinaniuit, formam ſerui accipiens.* (Philip. 2.) Patri enim cum ſit conſubſtantialis atque conſeſſor, in nouiſſimis temporibus non eſt dedignatus naſci ex ſancta & intemerata domina noſtra Dei genitrice, carnem ex ea ſumens

παντελῆ μερισμὸν οὐ προσίεται. εἷς γὰρ θεός ἐστιν, ὅτι καὶ θεότης μία διαπρυσίως κηρύττεται, καὶ ἐν τριάδι προσώπων γνωρίζεται. καὶ οὔτε καθὸ εἷς θεὸς ὁ θεὸς καὶ μία θεότης ἐστὶ, διαιρεῖται, καὶ εἰς τρεῖς θεοὺς μερίζεται· Ἀρειανῶν γὰρ τὸ δυσσέβημα· οὔτε καθὸ τρεῖς ὁ εἷς θεός ἐστι καὶ γνωρίζεται, καὶ ὑποστάσεις τρεῖς καταγγέλλεται, ὁ πατὴρ καὶ υἱὸς καὶ πνεῦμα πανάγιον λέγεται, συστελλόμενος ἢ συντιθέμενος, καὶ εἰς μίαν ἑαυτὸν συναλείφων ὑπόστασιν· ὅτι Σαβελλιανῶν τὸ ἀνόμημα. καὶ διὰ τοῦτο καλῶς τοῖς θεολόγοις τεθέσπισται, μονάδα μὲν ἡμᾶς φρονεῖν ἐν μιᾷ καὶ ἑνιαίᾳ θεότητι, τριάδα δὲ ταῖς ἀσυγχύτοις τρισὶν ὑποστάσεσιν. οὐκ ἄλλον δὲ τὸν ἕνα θεὸν παρὰ τὰ τρία γινώσκομεν πρόσωπα· οὔτε τὰ τρία τῆς τριάδος ὁμοούσια πρόσωπα, ἅπερ ἐστὶν ὁ πατὴρ, ὁ υἱός, τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἕτερα παρὰ τὸν ἕνα θεὸν ἐπιστάμεθα. καὶ διὰ τοῦτο ἓν τὰ τρία τὰ ἐν οἷς ἡ θεότης, κηρύττομεν· καὶ τὰ τρία ἕν, ὧν ἡ θεότης ἐστὶν, ἐξαγγέλλομεν· ἤ τόγε ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἃ ἡ θεότης ἐστὶ καὶ γινώσκεται.

Πιστεύομεν δὲ καὶ εἰς τὸν ἕνα τῆς αὐτῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου τριάδος κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· ὃς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων, οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο, φησὶν ὁ ἀπόστολος, τὸ εἶναι ἴσα θεῷ· ἀλλ᾽ ἑαυτὸν ἐκένωσε, μορφὴν δούλου λαβών. τῷ πατρὶ γὰρ ὢν ὁμοούσιός τε καὶ σύνθρονος, ἐπ᾽ ἐσχάτων τῶν χρόνων οὐκ ἀπηξίωσε τεχθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας καὶ παναχράντου δεσποίνης ἡμῶν θεοτόκου, σάρκα λαβὼν ἐξ αὐτῆς ἐψυ-

ANNO CHRISTI 787.

χωμένην ψυχῇ λογικῇ τε καὶ νοερᾷ, ἀπαρχὴν τοῦ ἡμετέρου φυράματος, οὐ σπερματικῶς, ἀλλὰ δημιουργικῶς διὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος. καὶ οὕτω προῆλθεν εἷς ἐκ δύο τῶν ἐναντίων. ὁ θεὸς λόγος, τέλειος φύσει θεὸς ὤν, γέγονε φύσει τέλειος ἄνθρωπος ὁ αὐτὸς, οὐ τραπεὶς τὴν φύσιν, οὐδὲ φαντάσας τὴν οἰκονομίαν, ἀλλὰ τῇ ἐκ τῆς ἁγίας παρθένου ληφθείσῃ λογικῶς τε καὶ νοερῶς ἐμψυχωμένῃ σαρκὶ, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ εἶναι λαχούσῃ ἑνωθεὶς καθ' ὑπόστασιν ἀσυγχύτως, ἀδιαιρέτως· μὴ μεταβαλὼν τὴν τῆς θεότητος αὐτοῦ φύσιν εἰς τὴν τῆς σαρκὸς οὐσίαν, μήτε μὴν τὴν οὐσίαν τῆς σαρκὸς αὐτοῦ εἰς τὴν φύσιν τῆς αὐτοῦ θεότητος. δύο τοιγαροῦν φύσεις ἀτρέπτως ἀλλήλαις ἑνωθεῖσαι ἐν μιᾷ τῇ τοῦ θεοῦ λόγου ὑποστάσει, ἕνα υἱὸν καὶ κύριον ἡμῖν ἐγνώρισαν ὁρατὸν καὶ ἀόρατον, θνητὸν καὶ ἀθάνατον, περιγραπτὸν τὸν αὐτὸν καὶ ἀπερίγραπτον, θεὸν τέλειον καὶ ἄνθρωπον τέλειον, ἐν δύο φύσεσι γνωριζόμενον, καὶ ἐν δυσὶν αὐτεξουσίοις ἐνεργείαις προσκυνούμενον καὶ θελήσεσιν. οὐ γὰρ ἂν ἐνήργησε θεϊκῶς οὐκ ὢν φύσει θεός· οὐδ' αὖ πάλιν ἀνθρωπίνως, εἰ μὴ φύσει γέγονεν ἄνθρωπος. τοῦτον ὁμολογοῦμεν τὸν ὄντως ὄντα θεόν τε καὶ ἄνθρωπον διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σταυρωθῆναι, καὶ θανάτου γεύσασθαι σαρκὶ, ταφήν τε τριήμερον καταδέξασθαι, καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῆς οἰκείας δυνάμει θεότητος, τὸν ᾅδην σκυλεύσαντα, καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἐλευθερώσαντα, καὶ εἰς οὐρανοὺς ἀναληφθῆναι, καὶ ἐν δεξιᾷ κεκαθικέναι τοῦ πατρὸς, καὶ ἥξοντα κατὰ τὴν φωνὴν τῶν ἀσωμάτων πρὸς

animatam anima rationabili & intelligibili, primitias maſſæ noſtræ, non ſeminatam, ſed conditam per Spiritum ſanctum. Ita procedens vnus ex duobus contrariis Deus Verbum, cum perfectus natura Deus exiſteret, factus natura perfectus homo idem ipſe, non mutans naturam, neque ſimulans diſpenſationem; ſed carni rationabiliter & intelligibiliter * ex ſancta virgine ſumptæ, & in ipſo vt eſſet ſortitæ, vnitus eſt per ſubſiſtentiam inconfuſe ac indiuiſe; non transferens deitatis ſuæ naturam in carnis ſubſtantiam, ſed neque ſubſtantiam carnis ſuæ in naturam ſuæ deitatis. Duæ igitur naturæ inconuertibiliter inuicem adunatæ in vna Dei Verbi ſubſiſtentia, vnum Filium & Dominum nobis demonſtrauerunt viſibilem & inuiſibilem, mortalem & immortalem, circumſcriptum eumdem & incircumſcriptum, Deum perfectum & hominem perfectum, in duabus naturis agnoſcendum, & in duabus liberis operationibus & voluntatibus adorandum. Nam non vtique operaretur diuine, niſi eſſet natura Deus: neque rurſus humane, niſi natura fieret homo. Hunc confitemur, qui vere eſt Deus & homo, propter ſalutem noſtram crucifixum fuiſſe, & carne mortem guſtaſſe, ſepulturamque trium ſuſcepiſſe dierum, & reſurrexiſſe a mortuis propriæ potentia deitatis, infernum diſpoliaſſe, & eos qui a ſæculo vincti fuerant, libertate donaſſe, in cælos aſcendiſſe, & in dextera Patris ſediſſe, & venturum ſecundum vocem incorporalium

Contrarias vocat, quia viſibilis vna & mortalis eſt, altera inuiſibilis & immortalis, vt ipſe paulo infra ſe explicat.

* *Gr.* animatæ

Act. I. ad apoſtolos delatam, in ſecundo ſuo aduentu iudicare viuos & mortuos. Confitemur autem & mortuorum in nouiſſima die per vocem archangelicæ tubæ reſurrectionem, & operum a nobis bene vel aliter geſtorum, iuſte Chriſto Deo noſtro iudicante, retributionem, & in futuro æternam vitam & terminum non habentem.

Suſcipimus autem, & firmamus, & alacriter amplectimur ſanctas & vniuerſales ſex Synodos, quæ per Spiritum ſanctum contra omnem congregatæ ſunt hæreſim in diuerſis locis atque temporibus, quas vniuerſæ ſub ſole orthodoxorum eccleſiæ magna voce prædicantes, rectis ac diuinitus inſpiratis earum dogmatibus fulciuntur, recipientes quos illæ recipiunt, & abiicientes quos ipſæ abiiciunt. Et prima quidem apud Nicæam celebrata trecentorum decem & octo ſanctorum patrum Synodus in depoſitionem Arii a furia cognominati, & ipſius animas corrumpentium blaſphemiarum: quem vt diuiſorem inſanum, & inconfuſæ inciſorem deitatis, & Filium Patris creaturam garrula verboſitate fatentem, per quem profecto cuncta creata, & ex non exiſtentibus vt eſſent producta ſunt, anathematizauit cum omnibus conſentaneis eius, & procul a diuinis ſacrariis pepulit, prædicans Dominum noſtrum Ieſum Chriſtum ante omnia ſæcula de Patris ſubſtantia & ſubſiſtentia, ſine tempore ac ſine fluxu natum, conſubſtantialem Patri & ſancto Spiritui exiſtentem: & per ſymbolum, id eſt, fidei rectæ confeſſionem, omne Chriſti diſpenſationis edocuit ex-

τοὺς ἀποστόλους, ἐν τῇ δευτέρᾳ αὐτοῦ παρουσίᾳ κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. ὁμολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν τῶν νεκρῶν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ διὰ φωνῆς ἀρχαγγελικῆς σάλπιγγος ἐξανάστασιν, καὶ τὴν τῶν βεβιωμένων ἡμῖν εὖ ἢ ἑτέρως ἔργων, κρίσει δικαίᾳ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν, ἀνταπόδοσιν, καὶ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος ζωὴν τέλος οὐκ ἔχουσαν. Anno Christi 787.

Δεχόμεθα δὲ καὶ στέργομεν, καὶ ἐνθύμως ἀσπαζόμεθα τὰς ἁγίας καὶ οἰκουμενικὰς ἓξ συνόδους, τὰς διὰ πνεύματος ἁγίου κατὰ πάσης συναθροισθείσας αἱρέσεως ἐν διαφόροις τόποις καὶ χρόνοις· ἃς καὶ αἱ καθ' ὅλης τῆς ὑφ' ἡλίου τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησίαι διαπρυσίως κηρύττουσαι, τοῖς ὀρθοῖς καὶ θεοπνεύστοις αὐτῶν ἐπιστηρίζονται δόγμασι, δεχόμεναι οὓς ἀποδέχονται, καὶ ἀποβαλλόμεναι οὓς ἀποβάλλονται. καὶ πρώτη μὲν ἡ ἐν Νικαίᾳ συναγερθεῖσα τῶν τιη΄. ἁγίων πατέρων σύνοδος ἐπὶ καθαιρέσει Ἀρείου τοῦ τῆς μανίας ἐπωνύμου, καὶ τῶν αὐτοῦ ψυχοφθόρων βλασφημιῶν. ὃν ὡς διαιρέτην, καὶ τῆς μιᾶς καὶ ἀσυγχύτου κατατομέα θεότητος, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ πατρὸς κτίσμα βαττολογοῦντα, τὸν δι' οὗ τὰ πάντα ἔκτισται, καὶ ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παρήχθη, ἀνεθεμάτισε, καὶ τοὺς αὐτοῦ ὁμόφρονας, καὶ πόῤῥω τῶν θείων ἀνακτόρων ἀπεσφενδόνησε, θεσπίσασα τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ἐκ τῆς τοῦ πατρὸς οὐσίας καὶ ὑποστάσεως ἀχρόνως, ἀῤῥεύστως γεννηθέντα, καὶ ὁμοούσιον τῷ πατρὶ πεφηνότα καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι· καὶ διὰ συμβόλου, ἤτοι πίστεως ὀρθῆς ὁμολογίας, πᾶν τὸ τῆς κατὰ Χριστὸν οἰκονομίας τρανῶς ἐκ-

διδάξασα

ANNO CHRISTI 787.

διδάξασα μυστήριον. ἡ δευτέρα δὲ ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει συναχθεῖσα τῶν ρν΄. πατέρων σύνοδος κατὰ τοῦ πνευματομάχου Μακεδονίου, καὶ τῶν ἀμφ᾽ αὐτὸν θεοστυγῶν Ἡμιαρείων. ἥτις ἁγία σύνοδος τὸ αὐτὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ὁδηγὸν καὶ διδάσκαλον ἔχουσα, ἐκ τοῦ πατρὸς ἀχρόνως καὶ ἀϊδίως τὴν ἐκπόρευσιν ἐδογμάτισεν ἔχον, καὶ ὁμοούσιον τῷ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ, συμπροσκυνούμενόν τε καὶ συνδοξαζόμενον· τοὺς δὲ βλασφημήσαντας ἀσυγχώρητα εἰς αὐτὸν τὸν παράκλητον ἀναθέμασιν ἀσιγήτοις καθυπέβαλε, μετὰ καὶ τοῦ παράφρονος Ἀπολιναρίου, ὃς τὸν κατὰ τὸν σωτῆρα ἄνθρωπον ἄνουν ὁ ἄνους ἐφλυάρησε. καὶ τρίτη ἡ ἐν Ἐφέσῳ τὸ πρότερον τῶν διακοσίων ἁγίων πατέρων διαλάμψασα σύνοδος ἐπὶ καταλύσει καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἀνθρωπολάτρου Νεστορίου καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτῷ· ὃς ἐκ τῶν οἰκείων ἐβδελυγμένων ἐνθυμήσεων πλανώμενος, ἄλλον τὸν προαιώνιον θεὸν λόγον, καὶ ἄλλον τὸν ἐκ παρθένου διὰ σωτηρίαν ἡμῶν σαρκωθέντα πεφλυάρηκε, τέταρτον, καὶ μὴ βουλόμενος, ὁ ἀνόσιος πρόσωπον τῇ ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ συνεπεισάγων τριάδι· οὐ μόνον διαιρῶν τὰς ἡνωμένας δύο τοῦ Χριστοῦ φύσεις εἰς δύο ὑποστάσεις, ἀλλὰ καὶ τὴν, θεοτόκος, φωνὴν ὁ κατάρατος ἐξομνύμενος, καὶ Χριστοτόκον καλεῖσθαι νομοθετῶν ὁ παράνομος τὴν ὄντως θεομήτορα, καὶ πρὸ τοῦ τόκου καὶ μετὰ τόκον παρθένον, καὶ πάσης νοητῆς τε καὶ αἰσθητῆς ὑπερτέραν δόξῃ τε καὶ λαμπρότητι δεδημιουργημένης φύσεως. τοῦτον τοίνυν ἡ αὐτὴ ἁγία τῶν διακοσίων

preſſe myſterium. Secunda vero collecta eſt Conſtantinopoli centum quinquaginta patrum Synodus contra Spiritus impugnatorem Macedonium,&Deo exoſos Semiarianos ſocios eius. quæ ſancta Synodus eumdem Spiritum ſanctum ducem ac magiſtrum habens, ex Patre ſine tempore ac ſempiterne proceſſionem dogmatizauit habere,& homouſion Patri & Filio fore coadorandum & conglorificandum: eos autem qui blaſphemauerunt in eumdem paracletum,ſine remiſſione anathematiſmis ſubmiſit inenarrabilibus, vna cum deſipiente Apollinario, qui * ſaluatoris noſtri hominem ſine intellectu, cum eſſet amens, verboſe perhibuit. Et tertia prior Epheſi ducentorum ſanctorum patrum refulgens Synodus in deſtructionem & deiectionem hominem colentis Neſtorii &conſentaneorum eius: qui ex propriis execrabilibus cogitationibus deceptus, alium eſſe Deum Verbum, qui ante ſæcula eſt, & alium eum qui ex virgine propter ſalutem noſtram incarnatus eſt, garrula voce profatus eſt, quartam ſceleratus, etiam nolens, perſonam in ſanctam & conſubſtantialem Trinitatem inducens: non ſolum ſeparans vnitas duas Chriſti naturas in duas ſubſiſtentias, verum etiam vocem, qua Dei genitrix appellatur, maledictus abiurans, Chriſtotocon hanc vocari nequiſſime ſanxit, quæ vere Dei mater eſt, & ante partum & poſt partum virgo, atque omnis intelligibilis ac ſenſibilis naturæ gloria & claritate creata ſublimior. Hunc igitur eadem ſancta ducentorum

* Gr. ſaluatorem noſtrum ſecundum hominem.

patrum Synodus anathematizauit, vna cum animam lædentibus deliramentis eius; vnum Filium ex Patre ante ſæcula illuxiſſe, & eumdem in nouiſſimis diebus de intemerata virgine ac Dei genitrice Maria natum fuiſſe, naturam noſtram indutum edocens, & Deum perfectum & hominem perfectum eumdem Filium Dei denuntians, id eſt, vnum Filium & Chriſtum & Dominum, & abſolute vnam naturam Dei Verbi incarnatam: quod ſignificat duarum naturarum vnitionem, quæ per ſubſiſtentiam facta eſt. Dei vero genitricem proprie ac per veritatem ſanctam Mariam nominari legitime ſtatuit. Opportuniſſime autem Calchedone diuinitus collecta orta eſt Synodus ſexcentorum triginta ſanctorum patrum in depoſitionem deceptæ hæreſeos confuſas Chriſti naturas perhibentis: quam primus inſenſatus Eutyches ex inſipiētia ſua inſtituit, in vno Chriſto duas naturas inconuertibiliter vnitas abnegans, & vnam naturam ex duabus factam & compoſitam prodigioſe coniiciens. qui & Dioſcorum noxium fautorem & defenſorem habens, orthodoxorum dogmatum calumniator, & veritatis hoſtis inuentus eſt. Sed hos ambos Synodus ſancta deſtruxit, & deliras vocum * nouitates eorum ſeueris cum illis anathematibus ſubdidit, prædicans Chriſti veri Dei noſtri duas naturas inconfuſe, inconuertibiliter & incommutabiliter vnitas in vna ſubſiſtentia ſua; perfectumque in deitate ſimul eumdem & in humanitate conſiſtere, ex duabus & in duabus

* vanitates Gr.

πατέρων ἀνεθεμάτισε σύνοδος, καὶ τὰ ψυχοβλαβῆ αὐτοῦ ληρήματα, ἕνα υἱὸν ὄντα ἐκ πατρὸς πρὸ αἰώνων ἐκλάμψαντα, καὶ τὸν αὐτὸν ἐπ᾿ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐκ τῆς ἀχράντου γεννηθέντα παρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας, τὴν ἡμετέραν φύσιν ἀμφιασάμενον διδάξασα, καὶ θεὸν τέλειον καὶ ἄνθρωπον τέλειον τὸν αὐτὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ καταγγείλασα, τουτέστιν ἕνα υἱὸν καὶ Χριστὸν καὶ κύριον, καὶ ἁπλῶς μίαν φύσιν τοῦ θεοῦ λόγου σεσαρκωμένην· ὅπερ σημαίνει τὴν τῶν δύο φύσεων καθ᾿ ὑπόστασιν ἕνωσιν· θεοτόκον δὲ κυρίως καὶ κατ᾿ ἀλήθειαν τὴν ἁγίαν Μαρίαν νενομοθέτηκεν ὀνομάζεσθαι. εὐκαιρότατα δὲ καὶ ἡ ἐν Καλχηδόνι θεοσύλλεκτος ἀνατέταλκε σύνοδος τῶν χλ΄. ἁγίων πατέρων, ἐπὶ καθαιρέσει τῆς συγχυτικῆς τῶν Χριστοῦ φύσεων πεπλανημένης αἱρέσεως· ἣν πρῶτος ὁ παράφρων Εὐτυχὴς ἐξ ἀφροσύνης συνεστήσατο, τὰς ἐν τῷ ἑνὶ Χριστῷ δύο φύσεις ἀτρέπτως ἡνωμένας ἀπαρνούμενος, καὶ μίαν φύσιν ἐκ τῶν δύο γεγενῆσθαι τερατευόμενος σύνθετον. ὃς καὶ Διόσκορον τὸν ἀλιτήριον συνασπιστὴν καὶ ἔκδικον ἔχων, τῶν ὀρθῶν δογμάτων κατήγορος, καὶ τῆς ἀληθείας ἀντίπαλος εὕρηται. ἀλλὰ τούτους ἄμφω ἡ ἁγία καταλέλυκε σύνοδος, καὶ τὰς λήρους * κενοφωνίας αὐτῶν αὐστηροῖς ἀναθέμασι σὺν αὐτοῖς καθυπέβαλε, κηρύξασα τὰς τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ ἡμῶν θεοῦ δύο φύσεις ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀμεταβλήτως ἑνωθείσας ἐν τῇ μιᾷ αὐτοῦ ὑποστάσει· τέλειόν τε τὸν αὐτὸν ἐν θεότητι ὑπάρχειν καὶ ἀνθρωπότητι, ἐκ δύο τε καὶ ἐν δυσὶ

* καινοφωνίας L.

ANNO CHRISTI 787.

γνωριζόμενον φύσεσι. πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὴν τοῦ μυσαροῦ Νεστορίου διαίρεσιν, καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον σὺν τοῖς αὐτοῦ συμφροσιν ἀπεκήρυξε. καθεξῆς δὲ καὶ ἡ πέμπτη συγκεκρότηται σύνοδος ἐν τῇ δεσποζούσῃ τῶν πόλεων, ρξδ΄. ἁγίων πατέρων ἀριθμὸν ἀποσώζουσα· ἥτις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἁγίου πνεύματος ποδηγουμένη, τὰς πρὸ αὐτῆς ἀγηγερμένας ἁγίας τέσσαρας συνόδους ἐπεκύρωσε, καὶ τούτων τοῖς ὀρθοῖς ἐπηκολούθησε δόγμασιν, ἀναθεματίσασα Νεστόριον, Εὐτυχέα, Θεόδωρον τὸν Μοψουεστίας σὺν ταῖς βλασφημίαις αὐτοῦ· ἔτι τε Ὠριγένην, καὶ Εὐάγριον, Δίδυμον, καὶ πάσας τὰς μυθώδεις καὶ ἑλληνικὰς αὐτῶν τερατολογίας, τήν τε λεγομένην Ἴβα ἐπιστολὴν πρὸς Μάρην τὸν Πέρσην, καὶ τὰ συγγράμματα Θεοδωρήτου, ἃ κατὰ τῶν ὀρθῶν δώδεκα κεφαλαίων τοῦ ἐν ἁγίοις Κυρίλλου συνεγράψατο.

Μεθ' ἣν ἡ ἁγία ἕκτη σύνοδος ὥσπερ ἄλλος ἐξήστραψεν ἥλιος, τῶν σπθ΄. ἁγίων πατέρων, τὴν βασιλίδα πόλιν λαχοῦσα κατάπαυσιν. ἐν ᾗ κροτηθεῖσα, τοὺς δύο αὐτεξουσίους θελήσεις καὶ ἐνεργείας ἐπὶ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν ἀπαρνουμένους, καὶ μίαν θέλησιν καὶ μίαν τερατευομένους ἐνέργειαν τῆς τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ θεότητός τε καὶ ἀνθρωπότητος, ἀνεθεμάτισε· τουτέστι Σέργιον, Πύῤῥον, Πέτρον, Κῦρον, Ὀνώριον, Θεόδωρον τὸν τῆς Φαρὰν, καὶ Πολυχρόνιον τὸν ληρήσαντα γέροντα, καὶ πάντας τοὺς θεματίσαντας, ἢ θεματίζοντας, ἢ θεματίζειν τολμῶντας μίαν θέλησιν καὶ ἐνέργειαν ἐπὶ τῶν δύο τοῦ Χριστοῦ φύσεων. εἰ γὰρ, ὥς πού τις ἔφη σοφὸς,

naturis noſcendum. Præterea & nequam Neſtorii diuiſionem, & ipſum quoque cum ſibi conſentientibus abdicauit. Deinceps autem & quinta conuenit Synodus in dominante ciuitatibus, centum ſexaginta quatuor ſanctorum patrum numerum ſaluans: quæ ab ipſo ſancto Spiritu acta, ante ſe celebratas ſanctas quatuor Synodos roborauit, & earum recta dogmata ſequens, anathematizauit Neſtorium, Eutychem, Theodorum Mopſueſtiæ cum blaſphemiis ſuis: adhuc etiam & Origenem, & Euagrium, Didymum quoque, & omnia fabuloſa & pagana atque prodigioſa ipſorum eloquia, nec non & epiſtolam quæ dicitur Ibæ ad Marim Perſam; & conſcriptiones Theodoreti, quas contra recta duodecim capitula ſanctæ memoriæ Cyrilli conſcripſit.

Poſt quam ſancta ſexta Synodus quemadmodum alius ſol emicuit, ducentorum octoginta nouem ſanctorum patrum, regiam vrbem ſortita prorequie. in qua celebrata, eos qui duas proprias voluntates & operationes in diſpenſatione carnis Chriſti Dei noſtri denegant, & vnam voluntatem & vnam portentoſe aſſerunt operationem Saluatoris noſtri deitatis pariter & humanitatis, anathematizauit: id eſt, Sergium, Pyrrhum, Petrum, Cyrum, Honorium, Theodorum Pharanitanum, & Polychronium delirum ſenem, atque omnes qui definierunt, vel definient, aut definire præſumunt vnam voluntatem & operationem in duabus Chriſti naturis. Si enim, vt quodam in loco quidam ſapiens ait,

ANNO CHRISTI 787.

ſine voluntate & ſine operatione humanam Domini naturam dimiſerimus, vbi perfectionem in humanitate ſaluabimus? Duas igitur voluntates & duas operationes congruentes duabus Chriſti naturis, vt naturalia earum coaptantes idiomata, ſic magnum ſalutaris diſpenſationis myſterium luculenter explanauerunt, & orthodoxam fidem omnium eccleſiarum Dei ſine calumnia ſineque dubitatione recte ſapientibus ſeruauerunt. Has ſanctas ſex Synodos ſolas eſſe vniuerſales nouimus, aliam poſt has non admittentes Synodum. neq; enim derelictum eſt quid ab apoſtolicis traditionibus, vel paternis ſeu legitimis editionibus, egens correctionis, vel cuiuſlibet ornamenti quoquomodo. Omnes itaque male ſentientes hæreticos, tamquam ſatoris zizaniorum ſatanæ diſcipulos, & animas corrumpentes miniſtros, ab horum malo vertice, videlicet Simone mago, vſque ad eorum deteſtabilem caudam: & vt complexiue dicamus, ceteros omnes ex tota prorſus anathematizamus anima ſimul & mente: maxime illos, quos prælatæ ſanctæ & vniuerſales ſex Synodi anathematizauerunt, vna cum Seuero Acephalorum * auctore, id eſt, eorum qui Chriſtum vnius naturæ eſſe fatentur. Quin & Petrum reſpuo cognomento Cnaphea, qui in triſagio hymno argumentum apponere auſus eſt, & paſſionem impaſſibili applicare deitati præſumpſit; & omnes qui blaſphemiam eius ſectantur. Non autem refutamus, ſed oppido confirmamus & admit-

* duce

ἀθέλητόν τε καὶ ἀνενέργητον τὴν ἀνθρωπίνην τοῦ κυρίου φύσιν παρησόμεθα, ποῦ τὸ τέλειον ἐν ἀνθρωπότητι σέσωσται; δύο τοίνυν θελήσεις καὶ δύο ἐνεργείας καταλλήλως ταῖς δυσὶ Χριστοῦ φύσεσιν, ὡς φυσικὰ αὐτῶν προσαρμόσαντες ἰδιώματα, οὕτω τὸ μέγα τῆς σωτηρίου οἰκονομίας μυστήριον σαφέστατα διετράνωσαν, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ θεοῦ ἀνεπηρέαστόν τε καὶ ἀναμφίβολον διεσώσαντο τοῖς ὀρθόφροσιν. ταύτας τὰς ἁγίας ἓξ συνόδους καὶ μόνας οὔσας οἰκουμενικὰς ἐπιστάμεθα, ἄλλην μετὰ ταύτας οὐ προσιέμενοι σύνοδον. οὐδὲ γὰρ ὑπολέλειπταί τι τῶν ἀποστολικῶν παραδόσεων, ἢ πατρικῶν ἐννόμων ἐκδόσεων, δεόμενον διορθώσεως, ἢ τῆς οἱασοῦν ἐπικοσμήσεως οἱοσδήποτε τρόπος. πάντας τοιγαροῦν τοὺς κακόφρονας αἱρετικούς, ὡς τοῦ σπορέως τῶν ζιζανίων σατᾶν φοιτητὰς καὶ ψυχοφθόρους μύστας, ἀπὸ τῆς τούτων κακῆς κορυφῆς, Σίμωνός φημι τοῦ μάγου, μέχρι τῆς βδελυρωτάτης αὐτῶν οὐρᾶς, συλλήβδην καθεξῆς ἐξ ὅλης ἀναθεματίζομεν ψυχῆς καὶ διανοίας, καὶ μάλιστα ὅσους αἱ προτεταγμέναι ἅγιαι καὶ οἰκουμενικαὶ ἓξ σύνοδοι ἀνεθεμάτισαν· μεθ' ὧν καὶ Σευῆρον τὸν τῶν Ἀκεφάλων μονοφυσιτῶν ἔξαρχον, σὺν αὐτοῖς ἐκείνοις. ἔτι τε καὶ Πέτρον ἀποκηρύττομαι τὸν Κναφέα, τὸν ἐν τῷ τρισαγίῳ ὕμνῳ τὴν προσθήκην ἐνθεῖναι τολμήσαντα, καὶ πάθος τῇ ἀπαθεῖ θεότητι προσρίψαι θρασυνθέντα· καὶ πάντας τοὺς παρεπομένους τῇ βλασφημίᾳ αὐτοῦ. οὐκ ἀποστρεφόμεθα δέ, ἀλλὰ μάλα στέργομεν καὶ ἀποδεχό-

ANNO CHRISTI 787.

μεθα καὶ τὰς τοπικὰς ἁγίας συνόδους, καὶ τὰ θεῖα ἐπιπνοίᾳ ἐκφωνηθέντα αὐτοῖς κανονικὰ κατορθώματα, καὶ ψυχωφελῆ νομοθετήματα· τὰς δὲ ἀποστολικὰς τῆς ἐκκλησίας παραδόσεις, δι' ὧν τιμᾷν καὶ προσκυνεῖν τοὺς ἁγίους καὶ ἀσπάζεσθαι δεδιδάγμεθα, ἀποδεχόμεθά τε καὶ περιπτυσσόμεθα, τιμῶντες ὡς θεράποντας καὶ φίλους καὶ υἱοὺς θεοῦ χρηματίσαντας. ἡ γὰρ πρὸς τοὺς εὐγνώμονας τῶν ὁμοδούλων τιμὴ ἀπόδειξιν ἔχει τῆς εἰς τὸν κοινὸν δεσπότην εὐνοίας. οὗτοι γὰρ αὐτοὶ ταμεῖα θεοῦ καὶ καθαρὰ καταγώγια γεγόνασι, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἀκηλίδωτα ἔσοπτρα· ἀλλὰ καὶ αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν χειρὶ θεοῦ πεφήνασιν, ὡς γέγραπται. ζωὴ γὰρ ὢν ὁ θεὸς καὶ φῶς, καὶ οἱ ἐν χειρὶ θεοῦ ὄντες ἅγιοι, ἐν ζωῇ καὶ φωτὶ ὑπάρχουσι. καὶ διὰ τοῦτο τίμιος ἐναντίον κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ. οὗτοι ζῶντες ἐν παῤῥησίᾳ τῷ θεῷ παρεστήκασι. πηγὰς σωτηρίους ὁ δεσπότης Χριστὸς τὰ τῶν ἁγίων ἡμῖν παρέσχετο λείψανα, πολυτρόποις τὰς εὐεργεσίας τοῖς ἀσθενοῦσι πηγάζοντα, μύρον εὐωδίας βρύοντα, καὶ δαίμονας ἀπελαύνοντα· καὶ ὥς φησιν ὁ μέγας διδάσκαλος καὶ τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμος, τὰ τῶν μαρτύρων ὀστᾶ νόσους φυγαδεύουσιν, ἀσθενεῖς θεραπεύουσι, τυφλοῖς τὸ βλέπειν χαρίζονται, λεπροὺς καθαίρουσι, πειρασμοὺς καὶ ἀνίας διαλύουσι· καὶ ταῦτα διὰ Χριστοῦ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἐνοικήσαντος. ἐφ' ᾧ δὴ καὶ καλῶς ὁ ψαλμῳδὸς ἐκελάδησε· θαυμαστὸς ὁ θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. καὶ αὖθις· τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐ-

timus etiam locales ſanctas Synodos, & correctiones canonicas quæ diuina ſunt ab eis inſpiratione depromptæ, atque legiſlationes earum animas illuſtrantes. Apoſtolicas autem eccleſiæ traditiones, per quas honorare & adorare ſanctos & ſalutare docemur, ſuſcipimus & amplectimur, venerantes eos vt famulos & amicos atque filios Dei. Honor enim qui circa deuotos conſeruorum agitur, probationem habet bonæ voluntatis erga communem exhibitæ Dominum. Iſti enim ipſi cellaria Dei & habitacula munda, ſanctique Spiritus puriſſima ſpecula facti ſunt. Sed & ipſorum animæ in manu Dei ſunt, vt ſcriptum eſt. Cum enim vita ſit Deus & lux, & ſancti quoque qui in manu Dei ſunt, in vita & luce profecto conſiſtunt. Sap. 3. Et ideo precioſa in conſpectu Domini mors ſanctorum eius. Iſti viuentes fiducialiter Deo aſtiterunt. fontes ſalutares Dominus Chriſtus ſanctorum nobis reliquias præbuit, multimode beneficia infirmantibus rigantes, vnguentum ſuauitatis emanantes, & dæmones abigentes: & ſicut dicit magnus magiſter & ab immortalitate cognominatus, martyrum oſſa languores fugant, infirmos curant, cæcis videre donant, leproſos mundant, tentationes & mœrores diſſoluunt: & hæc per Chriſtum qui habitauit in illis. Et bene Pſalmiſta cecinit: *Mirabilis Deus in ſanctis ſuis.* Et rurſus: *Sanctis qui ſunt in terra eius, mirificauit omnes voluntates eius*

Anaſt. verb. *ideſt, Athanaſius. immortalis enim Græce dicitur athanatos.*

Pſalm. 67.

Pſalm. 15.

inter illos. Cum his autem & ſanctas & venerabiles imagines adorantes amplectimur, id eſt, Verbi Dei, Domini videlicet & ſaluatoris noſtri Ieſu Chriſti, qui pro nobis incarnatus eſt, & formam ſerui ſuſcepit. Cuius imago & figura non deitatis, quæ inconuulſe intemeratæ carni eius vnita eſt, præfert characterem: inuiſibilis enim eſt & incircumſcripta & informis diuina natura: *Deum quippe nemo vidit vnquam: ipſe vnigenitus enarrauit:* ſed humanitatis eius coloribus facientes iconam adoramus. Apparuit enim Deus ſuper terram etiam cum eſſet inuiſibilis, & viſus eſt, & cum hominibus conuerſatus eſt, & fatigatus eſt, & eſuriuit, & ſitiuit lege noſtræ, quam ſuſcepit, naturæ. Adoramus Chriſti iconam, id eſt, perſonæ quæ hominibus viſa eſt, non diuiſæ ab hac inuiſibili eius diuinitate: abſit: ſed vnitæ huic ex ſumma conceptione. Nam etſi dicit Iudæis: *Quid vultis me occidere hominem, qui veritatem locutus ſum vobis?* non erat homo tantum, ſed & Deus, & dicens: *Ego & Pater vnum ſumus:* non denegat naturam noſtram. humano quippe ore ac organica hæc aſſerit lingua. Honoramus autem & adoramus etiam intemeratæ eius imaginem ſanctæ Dei genitricis & immaculatæ dominæ noſtræ, quæ illum ineffabiliter genuit. Honoramus quoque ſanctorum apoſtolorum, prophetarum, bene vincentium martyrum, confeſſorum, & iuſtorum tamquam Dei amicorum imagines: non materiæ vel coloribus cultum afferentes, ſed per hæc

Philip. 2. — *Ioan. 1.* — *Ioan. 8.* — *Ioan. 10.*

τοῖς. σὺν τούτοις δὲ καὶ τὰς ἁγίας καὶ σεπτὰς εἰκόνας προσκυνοῦντες περιπτυσσόμεθα, τουτέστι τοῦ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος θεοῦ λόγου, κυρίου δὲ ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μορφὴν δούλου λαβόντος. οὗ ἡ εἰκὼν καὶ τὸ ἐκτύπωμα οὐ τῆς θεότητος τῆς ἀδιασπάστως ἑνωθείσης τῇ ἀχράντῳ αὐτοῦ σαρκὶ φέρει τὸν χαρακτῆρα· ἀόρατος γὰρ καὶ ἀπερίγραπτος ἡ θεία φύσις, καὶ ἀσχημάτιστος· θεὸν γὰρ οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· αὐτὸς ὁ μονογενὴς ἐξηγήσατο· ἀλλὰ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ χρωματουργοῦντες τὴν εἰκόνα προσκυνοῦμεν. ἐφάνη γὰρ θεὸς ὢν καὶ ἀόρατος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφείς, καὶ ἐκοπίασε, καὶ ἐπείνησε, καὶ ἐδίψησε, νόμῳ τῆς ἡμετέρας, ἣν ἠμπέσχετο, φύσεως. προσκυνοῦμεν Χριστοῦ τὴν εἰκόνα, τουτέστι τοῦ ὁραθέντος τοῖς ἀνθρώποις προσώπου, οὐ κεχωρισμένου τῆς ἀοράτου αὐτοῦ θεότητος· ἄπαγε· ἀλλ' ἡνωμένου ταύτῃ ἐξ ἄκρας συλλήψεως. εἰ γὰρ καὶ λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· τί θέλετέ με ἀποκτεῖναι ἄνθρωπον, ὃς τὴν ἀλήθειαν λελάληκα ὑμῖν; οὐκ ἦν ἄνθρωπος μόνον, ἀλλὰ καὶ θεός, καὶ λέγων· ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ ἕν ἐσμεν· οὐκ ἀπαρνεῖται τὴν ἡμετέραν φύσιν. τῷ γὰρ ἀνθρωπίνῳ στόματι καὶ τῇ ὀργανικῇ ταῦτα διαλέγεται γλώσσῃ. τιμῶμεν δὲ καὶ προσκυνοῦμεν καὶ τὴν τῆς αὐτὸν ἀφράστως γεννησάσης ἀχράντου αὐτοῦ μητρός, τῆς ἁγίας θεοτόκου καὶ παναμώμου δεσποίνης ἡμῶν τὴν εἰκόνα. τιμητέον δὲ καὶ τῶν ἁγίων ἀποστόλων, προφητῶν τε καὶ καλλινίκων μαρτύρων, ὁσίων τε καὶ δικαίων, ὡς φίλων θεοῦ, τὰς εἰκόνας· οὐ τῇ ὕλῃ καὶ τοῖς χρώμασι τὸ σέβας προσάγοντες, ἀλλὰ διὰ ταύτης

ANNO CHRISTI 787.

Anno Christi 787.

τοῖς νοεροῖς ὄμμασι πρὸς τὸ πρωτότυπον ποδηγούμενοι, ἐκείνῳ τὴν τιμὴν ἀπονέμοντες προσφερόμεθα· εἰδότες κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον, ὡς ἡ τῆς εἰκόνος τιμὴ ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει. πρὸς δὲ τοὺς ἐριστικῶς ἀντεξαγομένοις καὶ λέγοντας, ὡς οὐ δεῖ τῶν ἁγίων προσκυνεῖν τὰς εἰκόνας χειροποιήτους οὔσας, εἴδωλά τε ἀνοήτως, μᾶλλον δὲ δυσσεβῶς ἀποκαλοῦντας αὐτάς, λέγομεν· ἴστωσαν οἱ τοιοῦτοι, ὡς τὰ χερουβὶμ, καὶ τὸ ἱλαστήριον, καὶ ἡ κιβωτὸς, καὶ ἡ τράπεζα, ἃ Μωσῆς ὁ θεσπέσιος κατεσκεύασε θείῳ προστάγματι, χειροποίητα ἦσαν, καὶ προσεκυνοῦντο. κατηγορεῖ δὲ ἡ θεία γραφὴ τῶν προσκυνούντων τοῖς γλυπτοῖς, ἀλλὰ καὶ τῶν θυόντων τοῖς δαίμοσιν· καὶ ἀπόβλητος μὲν ἡ τῶν *Ἑλλήνων θυσία ἦν, ἡ δὲ τῶν δικαίων εὐπρόσδεκτος. *παχυτέρας οὖν γραφῆς οὐσῶν τῶν σεπτῶν εἰκόνων, δεῖ τιμᾶν αὐτὰς διὰ τὰ πρωτότυπα. τούτοις οὖν τοῖς συνοδικοῖς ἡμῶν εὐμενῶς ἐντυγχάνοντες, ἁγιώτατοι, εἴ τι εὑρεθῇ ἐν αὐτοῖς δεόμενον ἐπιδιορθώσεως, μετάδοτε ἀφθόνως ἡμῖν τῆς ἐνθέου διδαχῆς ὑμῶν, καὶ ἀντεπιστεῖλαι παρακλήθητε· ἵνα συμφώνως ἐκ τούτου πιστευόντων εὑρεθέντων ἀμφοῖν ὑμῶν τε καὶ ἡμῶν, δοξάζηται ὁ πατήρ τε καὶ ὁ υἱὸς καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

* εἰδώλων

* id eſt ἐκτυπωτέρας, vt cõiicere eſt ex epiſt. Greg. ad Germanũ infra.

Καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν Πέτρος καὶ Πέτρος οἱ θεοφιλέστατοι πρεσβύτεροι, καὶ τὸν τόπον ἐπέχοντες Ἀδριανοῦ τοῦ ἁγιωτάτου πάπα τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, εἶπον· πειθόμεθα, ὅτι κατὰ τὴν ὀρθῶς ὁμολογηθεῖσαν πίστιν παρὰ Ταρασίου τοῦ ἁγιωτάτου καὶ μακαριωτάτου πατριάρχου Κωνσταντινου-

intelligibilibus viſibus ad principalem adducti, honorem illi debitum impendimus: ſcientes ſecundum Baſilium magnum, quod imaginis honor ad principalem tranſeat. Porro quia nonnulli contentioſius agunt, & dicunt non oportere ſanctorum imagines adorare, cum ſint manufacta; ſimulacra ſtolide has, imo impie nuncupantes: nouerint qui eiuſmodi ſunt, quod cherubim, & propitiatorium, & arca, & menſa, quæ Moyſes ſacratiſſimus diuino præcepto conſtruxit, manufacta erant, & adorabantur. accuſat autem diuina ſcriptura eos qui adorant ſculptilia; ſed Pſalm. 69. & illos qui dæmonibus immo- Iſai. 42. lant. Et quidem abiectum erat paganorum ſacrificium; ſed iuſtorum acceptum eſt. Cum ergo craſſioris ſcripturæ venerabiles imagines ſint, oportet eas honorare propter principalia. His itaque ſynodicis noſtris libenter acceptis, ſanctiſſimi, ſi quid inuentum fuerit in illis emendatione indigens, ſine inuidia veſtræ Deo plenæ doctrinæ nos participes facite, & ad remittendum ea nobis correcta eſtote precabiles: vt concorditer ex hoc fidelibus vtriſque, id eſt, vobis & nobis inuentis, glorificetur Pater & Filius & Spiritus ſanctus, nunc & ſemper & in ſæcula ſæculorum. Amen.

Et poſt lectionem Petrus & Petrus Deo amabiles preſbyteri, & locum tenentes ſanctiſſimi papæ Hadriani ſenioris Romæ, dixerunt: Acquieſcimus, quia ſecundum fidem, quam recte Taraſius ſanctiſſimus & beatiſſimus patriarcha Conſtantino-

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

poleos eſt confeſſus, & apoſtolicus papa noſter Hadrianus ſuſcipiens vna cum venerabili ſancta Synodo, quæ apud ipſum eſt, conſentit, & eorum quæ ille confeſſus fuerat, communionem amplexus eſt. Et benedictus Deus, quia orientis ſanctiſſimi ſummi ſacerdotes concordes in orthodoxa fide & adoratione venerabilium imaginum ſanctiſſimis Hadriano papæ Romano, & Taraſio patriarchæ nouæ Romæ, inuenti ſunt. & qui ita non confitentur, anathema ſint a ſanctis trecentis decem & octo patribus, qui hic ante collecti ſunt.

Sancta Synodus dixit: Fiat, fiat, fiat.

Agapius ſanctiſſimus epiſcopus Cæſareæ dixit: Deſtinatis ab orientis ſanctiſſimis pontificibus ſacratiſſimis literis ad Taraſium ſanctiſſimum patriarcham, his, tamquam titulum orthodoxiæ ſuſcipiens, omnibus modis conſentio, & communionem recipio: & eos qui ita non ſapiunt, anathemati ſummiſerim.

Ioannes epiſcopus Epheſi dixit: Deſtinatis ab iis ſummis ſacerdotibus qui in oriente ſunt, orthodoxis literis ad ſanctiſſimum & ter beatum patriarchã Taraſium conſentimus, & earum communionem amplectimur. Eos vero qui ita non confitentur, neque adorant, neque recipiunt ſanctas & ſacras ac venerabiles imagines, alienos exiſtimo apoſtolicæ ac catholicæ eccleſiæ, atque eos anathemati tranſmitto.

Conſtantinus ſanctiſſimus e-

πόλεως καὶ ὁ καθ' ἡμᾶς ἀποστολικὸς πάπας Ἀδριανὸς δεξάμενος, καὶ πᾶσα ἡ κατ' αὐτὸν ἁγία σύνοδος ἐστοίχησε, καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὁμολογηθέντων τὴν κοινωνίαν ἠσπάσατο. καὶ εὐλογητὸς ὁ θεός, ὅτι καὶ οἱ τῆς ἀνατολῆς ἁγιώτατοι ἀρχιερεῖς σύμφωνοι ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει καὶ τῇ προσκυνήσει τῶν σεπτῶν εἰκόνων τοῖς ἁγιωτάτοις Ἀδριανῷ πάπᾳ Ῥώμης, καὶ Ταρασίῳ πατριάρχῃ τῆς νέας Ῥώμης, εὑρέθησαν. καὶ τοῖς μὴ οὕτως ὁμολογοῦσιν ἀνάθεμα ἔστω ἀπὸ τῶν ἁγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ πατέρων τῶν ἐνταῦθα συναθροισθέντων. Anno Christi 787.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε· γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο.

Ἀγάπιος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Καισαρείας εἶπε· τοῖς σταλεῖσι παρὰ τῶν τῆς ἀνατολῆς ὁσιωτάτων ἀρχιερέων πανιέροις γράμμασι πρὸς Ταράσιον τὸν ἁγιώτατον καὶ οἰκουμενικὸν πατριάρχην, ὡς στήλην εὐσεβείας ἀποδεξάμενος, κατὰ πάντα τρόπον στοιχῶ, καὶ τὴν κοινωνίαν ἀποδέχομαι· καὶ τοὺς μὴ οὕτω φρονοῦντας τῷ ἀναθέματι καθυποβάλλω.

Ἰωάννης ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Ἐφέσου εἶπε· τοῖς σταλεῖσιν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς παρὰ τῶν αὐτόθι ἀρχιερέων ὀρθοδόξοις γράμμασι πρὸς τὸν ἁγιώτατον καὶ τρισμακάριστον οἰκουμενικὸν πατριάρχην Ταράσιον συντιθέμεθα, καὶ τὴν αὐτῶν κοινωνίαν ἀσπαζόμεθα. τοὺς δὲ μὴ οὕτως ὁμολογοῦντας, μήτε προσκυνοῦντας, μήτε ἀποδεχομένους τὰς ἁγίας καὶ ἱερὰς καὶ σεπτὰς εἰκόνας, ἀλλοτρίους ἡγοῦμαι τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, καὶ τῷ ἀναθέματι αὐτοὺς παραπέμπω.

Κωνσταντῖνος ὁ ὁσιώτατος ἐπί-

σκοπος

ANNO CHRISTI 787.

σκοπος Κωνσταντίας τῆς Κύπρου εἶπεν· ἐν μηδεμιᾷ ἐννοίᾳ παραλλάττοντα καὶ τὰ νῦν ἀναγνωσθέντα γράμματα τὰ ἐκ τῆς ἀνατολῆς πεμφθέντα πρὸς Ταράσιον τὸν ἁγιώτατον ἀρχιεπίσκοπον καὶ οἰκουμενικὸν πατριάρχην τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προομολογηθέντος ὅρου τῆς πίστεως εὑρὼν κἀγὼ ὁ ἀνάξιος, τούτοις συντίθημι, καὶ ὁμόφρων γίνομαι, δεχόμενος καὶ ἀσπαζόμενος τιμητικῶς τὰς ἁγίας καὶ σεπτὰς εἰκόνας· καὶ τὴν κατὰ λατρείαν προσκύνησιν μόνῃ τῇ ὑπερουσίῳ καὶ ζωαρχικῇ τριάδι ἀναπέμπω. καὶ τοὺς μὴ οὕτω φρονοῦντας, μήτε δοξάζοντας, τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ἐκχωρίζω, καὶ τῷ ἀναθέματι ὑποβάλλω, καὶ τῇ μερίδι τῶν ἀρνουμένων τὴν ἔνσαρκον καὶ σωματικὴν οἰκονομίαν Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ ἡμῶν παραπέμπω.

Βασίλειος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Ἀγκύρας εἶπε· τοῖς σταλεῖσι γράμμασιν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς παρὰ τῶν αὐτόθι ἁγιωτάτων ἀρχιερέων πρὸς τὸν ἁγιώτατον ἀρχιεπίσκοπον καὶ οἰκουμενικὸν πατριάρχην στοιχῶ καὶ ἐμμένω, καὶ τὰ παρ' αὐτῶν ὁμολογηθέντα ἀποδέχομαι μετὰ πάσης εὐμενείας καὶ προαιρέσεως· καὶ τοὺς μὴ οὕτω φρονοῦντας ἀναθέματι ὑποβάλλω.

Νικόλαος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Κυζίκου εἶπε· τοῖς ἀναγνωσθεῖσι γράμμασι τοῦ ἁγιωτάτου καὶ μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, καὶ τοῖς ἀντιπεμφθεῖσιν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ὀρθοδόξων ἀρχιερέων λιβέλλοις συντίθεμαι περὶ τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν εἰκόνων, καὶ τὴν κοινωνίαν αὐτῶν ἀποδέχομαι· καὶ τοὺς μὴ οὕτω φρονοῦντας τῷ ἀναθέματι παραπέμπω.

piſcopus Conſtantiæ Cypri dixit: In nullo ſenſu commutatas literas quæ nunc lectæ ſunt, quæque de oriente miſſæ fuerunt ad Taraſium ſanctiſſimum archiepiſcopũ & patriarcham, a definitione fidei quam ipſe ante confeſſus fuerat, inueniens & ego indignus, his conſentio & concors efficior, ſuſcipiens & amplectens honorabiliter ſanctas & venerabiles imagines: atque adorationem quæ per latriam, id eſt, Deo debitam ſeruitutem efficitur, ſoli ſuperſubſtantiali & viuificæ Trinitati impendo. Et qui ita non ſapiunt, neque prædicant, a ſancta catholica & apoſtolica eccleſia ſegrego, & anathemati ſubiicio, atque portioni negantium incarnatam & ſalutiferam diſpenſationem Chriſti veri Dei noſtri tranſmitto.

Baſilius ſanctiſſimus epiſcopus Ancyræ dixit: Deſtinatis literis ab orientis ſanctiſſimis ſummis ſacerdotibus ad ſanctiſſimum archiepiſcopum & patriarcham conſentio & permaneo; & quæ ipſi confeſſi ſunt, admitto cum omni benignitate & voluntate: & qui ita non ſapiunt, anathemati ſubmitto.

Nicolaus ſanctiſſimus epiſcopus Cyzici dixit: Lectis literis ſanctiſſimi & beatiſſimi archiepiſcopi & patriarchæ, & e diuerſo miſſis ab orientis orthodoxis ſummis ſacerdotibus libellis conſentio de ſanctis ac venerabilibus imaginibus, & communionem eorum recipio: & eos qui ita non ſapiunt, anathemati tranſmitto.

Euthymius ſanctiſſimus epiſcopus Sardis dixit: Vt in omnibus veritatem executus, & in traditionibus ſacratiſſimorum apoſtolorum & patrum educatus, conſentio etiam his exarationibus quæ modo lectæ ſunt, tam ſcilicet Taraſii ſanctiſſimi ac beatiſſimi archiepiſcopi & patriarchæ, quam his quæ ad has miſſæ ſunt ab orientalibus patriarchis: & eorum ac meum ſenſum ſuper ſacris dogmatibus & ſanctis iconis vnum & immutabilem exiſtimo: eos vero qui præter hæc vana loquuntur, & garriunt contra ſanctas imagines, & non conueniunt cum ſanctiſſimis patriarchis, hæreticos & peruerſos agnoſco, & ab eorum communione longe me pono.

Petrus ſanctiſſimus epiſcopus Nicomediæ dixit: Secundum miſſas literas a ſummis ſacerdotibus orientalis diœceſeos ad ſanctiſſimum & ter beatum archiepiſcopum & patriarcham Taraſium, ſalutabiliter ſuſcipio, & colo atque adoro precioſas & ſacras iconas: eos vero qui ita non ſapiunt, anathematizo.

Hypatius ſanctiſſimus epiſcopus Nicææ dixit: Orthodoxis literis quæ miſſæ ſunt ab oriente, id eſt, a ſummis ſacerdotibus qui ibidem ſunt, ad ſanctiſſimum & ter beatum patriarcham Taraſium, conſentio, & ea quæ confeſſi ſunt, recipio; & ſanctas ac venerabiles imagines honoro & adoro & amplector: & omnes qui non ſequuntur confeſſionem hanc, alienos opinor a catholica eccleſia, & anathemati ſubdo.

Εὐθύμιος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Σάρδης εἶπεν· ὡς ἐν πᾶσι τῇ ἀληθείᾳ ἐξακολουθῶν, καὶ ταῖς παραδόσεσι τῶν θείων ἀποστόλων καὶ πατέρων ἐντεθραμμένος, συναινῶ καὶ τοῖς ἀρτίως ἀναγνωσθεῖσι γράμμασι Ταρασίου τοῦ ἁγιωτάτου καὶ μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, καὶ τοῖς ἀναπεμφθεῖσι παρὰ τῶν τῆς ἀνατολῆς πατριαρχῶν· καὶ τὸ αὐτῶν καὶ ἐμὸν φρόνημα περί τε τῶν ἱερῶν δογμάτων, καὶ περὶ τῶν σεπτῶν εἰκόνων, ἓν καὶ ἀπαράλλακτον ἡγοῦμαι. τοὺς δὲ παρὰ ταῦτα κενολογοῦντας ἢ φλυαροῦντας κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων, καὶ μὴ στοιχοῦντας τοῖς ἁγιωτάτοις πατριάρχαις, αἱρετικοὺς καὶ διεστραμμένους γινώσκω, καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας μακρὰν ἐμαυτὸν τίθημι.

Πέτρος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Νικομηδείας εἶπε· κατὰ τὰ σταλέντα γράμματα παρὰ τῶν ἀρχιερέων τῆς ἀνατολικῆς διοικήσεως πρὸς τὸν ἁγιώτατον καὶ τρισμακάριστον ἀρχιεπίσκοπον καὶ οἰκουμενικὸν πατριάρχην Ταράσιον, ἀσπασίως ἀποδέχομαι, καὶ σέβομαι, καὶ προσκυνῶ τὰς τιμίας καὶ ἱερὰς εἰκόνας· καὶ τοὺς μὴ οὕτω φρονοῦντας ἀναθεματίζω.

Ὑπάτιος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Νικαίας εἶπε· τοῖς σταλεῖσιν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς παρὰ τῶν αὐτόθι ἀρχιερέων ὀρθοδόξοις γράμμασι πρὸς τὸν ἁγιώτατον καὶ τρισμακάριστον οἰκουμενικὸν πατριάρχην Ταράσιον στοιχῶ, καὶ τὰ παρ' αὐτῶν ὁμολογηθέντα ἀποδέχομαι· καὶ τὰς ἁγίας καὶ σεπτὰς εἰκόνας τιμῶ, καὶ προσκυνῶ, καὶ ἀσπάζομαι· καὶ πάντας τοὺς μὴ ἑπομένους τῇ ὁμολογίᾳ ταύτῃ, ἀλλοτρίους ἡγοῦμαι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, καὶ τῷ ἀναθέματι ὑποβάλλω.

Anno Christi 787.

Ἠλίας ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Κρήτης εἶπε· τοῖς σταλεῖσι γράμμασιν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ἀκολουθῶν στοιχῶ καὶ συντίθημι.

Elias ſanctiſſimus epiſcopus Cretæ dixit: Deſtinatas literas ab oriente ſequens conſentio & paciſcor.

Σταυράκιος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Καλχηδόνος εἶπε· τὰ ἀναγνωσθέντα γράμματα Ταρασίου τοῦ ἁγιωτάτου καὶ μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς διοικήσεως παρὰ τῶν αὐτόθι ἀρχιερέων, τοιαύτην οἰκειότητα ἔχειν πρὸς τὰ τοῦ αὐτοῦ ἡγοῦμαι ἀρχιερέως Κωνσταντινουπόλεως, ὥστε μηδεμίαν ἑτερότητα ἐν αὐτοῖς εἶναι, ἀλλὰ τελείαν ταυτότητα· ὡς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ τὰ ἄμφω εἶναι, ἤγουν πεπληρωμένα πάσης ὀρθοδοξίας. διὸ κἀγὼ οὕτως ὁμολογῶ, καὶ ἀλλοτρίους ἡγοῦμαι τοὺς μὴ οὕτω φρονοῦντας.

Stauracius ſanctiſſimus epiſcopus Calchedonenſis dixit: Lectis literis ſanctiſſimi & beatiſſimi archiepiſcopi & patriarchæ, eas quæ ab orientalis diœceſeos ſummis ſacerdotibus deſtinatæ ſunt, talem proprietatem habere ad illas quæ ſunt Conſtantinopolitani pontificis arbitror, vt nulla diuerſitas inter illas eſſe videatur, ſed perfecta identitas: ita vt vnum vtræque ſint, id eſt, plenæ omni orthodoxia. Propter quod & ego ita confiteor, & alienos reor eſſe, qui ita non ſentiunt.

Νικηφόρος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος τοῦ Δυῤῥαχίου εἶπε· τοῖς σταλεῖσιν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς παρὰ τῶν αὐτόθι ἀρχιερέων ὀρθοδόξοις γράμμασι πρὸς Ταράσιον τὸν ἁγιώτατον καὶ οἰκουμενικὸν πατριάρχην στοιχῶ καὶ συντίθημι, καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν ὁμολογηθέντων τὴν ἔκθεσιν ἀποδέχομαι· καὶ τοὺς μὴ οὕτω φρονοῦντας ἀναθεματίζω.

Nicephorus ſanctiſſimus epiſcopus Dyrrachii dixit: Deſtinatis ab orientis ſummis ſacerdotibus orthodoxis literis ad Taraſium ſanctiſſimum patriarcham aſſentior & concordo, & eorum quæ confeſſi ſunt, expoſitionem recipio: & eos qui ita non ſentiunt, anathematizo.

Ἐπιφάνιος ὁ θεοφιλέστατος διάκονος τῆς ἐκκλησίας Κατάνης, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων Θωμᾶ τοῦ ὁσιωτάτου ἐπισκόπου Σαρδινίας, εἶπεν· ἀληθές, ὅτι κηρία μέλιτος λόγοι καλοί· γλύκασμα δὲ αὐτῶν ἴασις ψυχῆς, ὡς γέγραπται. ἰδοὺ τοίνυν καὶ τὰ ἀρτίως ἀναγνωσθέντα συνοδικὰ γράμματα τοῦ ἁγιωτάτου καὶ μακαριωτάτου τῆς βασιλευούσης Κωνσταντινουπόλεως ἀρχιεπισκόπου νέας Ῥώμης, ἃ πρὸς τοὺς τῆς ἀνατολῆς ὀρθοδοξοτάτους ἀρχιερεῖς ἐξαπέστειλε·

Epiphanius Deo amabilis diaconus eccleſiæ Catanæ, & locum tenens Thomæ ſanctiſſimi epiſcopi Sardiniæ, dixit: Verum eſt, quia faui mellis ſunt verba bona: dulcedo autem eorum ſanitas animæ, ſicut ſcriptum eſt. *Prouerb. 16.* Igitur ecce & ſynodicæ literæ quæ modo lectæ ſunt, ſanctiſſimi regiæ Conſtantinopoleos archiepiſcopi nouæ Romæ, quas ad orie̅tis orthodoxiſſimos ſummos ſacerdotes tranſmiſit;

& illæ quæ ab ipſis reſcriptæ ſunt, dulci ac odorifero fauo fidei ſanctorum patrum efflorentes, omnium noſtrum intelligibiles ſenſus ſuauitate rigauerunt, & animo in fide claudicantes robuſta orthodoxi virtute magiſterii ſanauerunt. Quapropter & ego his paria ſapiens, admitto & amplector venerabiles imagines ſecundum antiquam conſuetudinem. Et illud apoſtaticum reuera Concilium, quod quidam etiam ſeptimam non iure ſed deſipientes nuncupant Synodum; nec non & eos qui idipſum ſapiunt, terribilibus tranſmitto anathematibus.

Leo ſanctiſſimus præpoſitus & locum retinens metropoleos Sidæ dixit: Gratia Chriſti veri Dei noſtri, deſtinatis literis ab orientis ſummis ſacerdotibus ad Taraſium ſanctiſſimum archiepiſcopum & patriarcham, annuo, & permaneo: & eos qui ita non ſapiunt, anathemati tranſmitto.

Nicolaus reuerendiſſimus monachus & hegumenus monaſterii Apri, & locum retinens metropoleos Tyanenſium, promulgauit ſimiliter.

Gregorius ſanctiſſimus epiſcopus Neocæſariæ dixit: Deſtinatis literis a ſummis ſacerdotibus qui in oriente ſunt, ad Taraſium ſanctiſſimum patriarcham, conſentio, & admitto atque ſaluto ſanctas imagines ac venerabiles iconas: & eos qui ita non ſapiunt, anathemati ſubmitto.

Theodorus ſanctiſſimus epiſcopus Catanæ dixit: Qui pie-

καὶ μὲν τοι καὶ τὰ παρ' αὐτῶν πρὸς αὐτὸν ἀνταποσταλέντα, γλυκεῖ τε καὶ εὐόσμῳ κηρίῳ τῆς τῶν ἁγίων πατέρων ὀρθοδόξου πίστεως περιανθιζόμενα, τὰς πάντων ἡμῶν νοερὰς αἰσθήσεις τῇ εὐωδίᾳ κατήρδευσε, καὶ τοὺς κατὰ ψυχὴν ἐν τῇ πίστει χωλεύοντας τῇ ῥωστικῇ δυνάμει τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας ἐξιάσαντο. διὸ δὴ κἀγὼ τούτοις τὰ ἴσα φρονῶν, ἀποδέχομαι καὶ περιπτύσσομαι τὰς σεπτὰς εἰκόνας κατὰ τὴν ἀρχῆθεν παράδοσιν, δηλαδὴ τὴν ἀποστολικήν. ἐκεῖνο δὲ τὸ συνέδριον, ὅ τινες καὶ ἑβδόμην ἀθέσμως παρεληρήσαν σύνοδον, καὶ τοὺς τὰ αὐτὰ αὐτῷ φρονοῦντας τοῖς φοβεροῖς ἀποπέμπομαι ἀναθέμασιν.

Λέων ὁ ὁσιώτατος* ἐπίσκοπος καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῆς μητροπόλεως Σίδης εἶπε· χάριτι Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ ἡμῶν, τοῖς σταλεῖσι γράμμασι παρὰ τῶν τῆς ἀνατολῆς ἀρχιερέων πρὸς Ταράσιον τὸν ἁγιώτατον ἀρχιεπίσκοπον καὶ οἰκουμενικὸν πατριάρχην στοιχῶ καὶ ἐμμένω· καὶ τοὺς μὴ οὕτω φρονοῦντας ἀναθέματι παραπέμπω.

Νικόλαος ὁ εὐλαβέστατος μοναχὸς καὶ ἡγούμενος τοῦ Ἄπρου, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῆς μητροπόλεως Τυανῶν, ἐξεφώνησεν ὁμοίως.

Γρηγόριος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας εἶπε· τοῖς σταλεῖσι γράμμασιν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς παρὰ τῶν αὐτόθι ἀρχιερέων πρὸς τὸν ἁγιώτατον καὶ οἰκουμενικὸν πατριάρχην, στοιχῶ, καὶ ἀποδέχομαι, καὶ ἀσπάζομαι τὰς ἁγίας καὶ σεπτὰς εἰκόνας· καὶ τοὺς μὴ οὕτω φρονοῦντας ἀναθέματι ὑποβάλλω.

Θεόδωρος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Κατάνης εἶπε· οἷς ὁ τῆς εὐσεβείας

* L[illegible]

ANNO CHRISTI 787.

μεμελέτηται τρόπος, τούτοις δήπου πάντως καὶ ὁ τῆς ὀρθοδοξίας διαλάμπεται λόγος. εἰκότως τοίνυν καὶ ἡ ἐμὴ βραχύτης τοῖς ἀναγνωσθεῖσιν ἱεροῖς καὶ συνοδικοῖς γράμμασι τοῦ ὁσιωτάτου καὶ μακαριωτάτου τῆς βασιλευούσης τῶν πόλεων ἀρχιπροέδρου Ταρασίου, ἃ πρὸς τοὺς τῆς ἑῴας ἐξαπέστειλεν· ἔτι γε μὴν καὶ τοῖς παρ' αὐτῶν πρὸς αὐτὸν ἀποσταλεῖσι νουνεχῶς τὸ τῆς διανοίας ἐνερείσασα ὄμμα, κατὰ πάντα τῇ τῶν ἁγίων πατέρων συμφωνοῦντα ὀρθοδόξῳ πίστει διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἔγνω. διὸ τὰ αὐτὰ αὐτοῖς φρονῶν, ἀποδέχομαι τὰς ἱερὰς καὶ σεπτὰς εἰκόνας· προδήλως τε τὴν γεγονυῖαν καινοτομίαν τῆς θρυλλουμένης ἑβδόμης ψευδοσυνόδου, καὶ τοὺς τὰ αὐτὰ αὐτῇ φρονοῦντας τοῖς ἀναθεματισμοῖς ἀποπέμπομαι.

tatis meditantur modum, his vtique & orthodoxiæ ſermo refulget. Competenter igitur & mea breuitas lectis ſacris ac ſynodicis literis ſanctiſſimi & beatiſſimi reginæ ciuitatum ſummi præſulis Taraſii, quas ad eos qui in oriente ſunt, tranſmiſit: nihilo minus & his quæ ab eis ad ipſum directæ ſunt, intentæ mentis viſum infigens, per omnia ſanctorum patrum concordantes orthodoxæ fidei per lectionem cognouit. Ideoque cum illis hæc ſentiens, recipio & ſaluto ſacras & venerabiles iconas: & manifeſte vocum nouitatem quæ facta eſt Synodi, quæ ſeptima ſuſurrando dicitur, necnon & eos qui cum illa ſapiunt, anathematiſmis tranſmitto.

Ἀναστάσιος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Νικοπόλεως παλαιᾶς Ἠπείρου εἶπε· σύμφωνα ὁρῶν τὰ συνοδικὰ γράμματα Ταρασίου τοῦ ἁγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, καὶ τὰ ἀντίγραφα αὐτῶν τὰ ἀπὸ τῶν τῆς ἀνατολῆς ἀρχιερέων, συντίθεμαι αὐτοῖς, καὶ ὁμολογῶ οὕτω φρονεῖν, καὶ μέχρι τέλους ἀτρώτως διαμένειν· καὶ ἀποδέχομαι καὶ ἀσπάζομαι τὰς σεπτὰς καὶ ἱερὰς εἰκόνας, καὶ τοὺς μὴ οὕτω φρονοῦντας τῷ ἀναθέματι ὑποβάλλω.

Anaſtaſius ſanctiſſimus epiſcopus Nicopoleos veteris Epiri dixit: Concordantes intuens ſynodicas literas Taraſii ſanctiſſimi patriarchæ, & reſcripta earum quæ ab orientis ſummis ſacerdotibus miſſa ſunt, conſentio illis, & confiteor ita ſapere, & vſque in finem innocuus permanere. Et recipio & ſaluto venerabiles & ſacras iconas: & qui ita non ſapiunt, anathemati ſubmitto.

Ἰωάννης ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Ταυρομενίου εἶπεν· ὥσπερ ἓν φρονοῦντες ἐληλύθαμεν, οὕτως καὶ ἓν λέγειν ἐδιδάχθημεν. συμφώνων τοίνυν οὐσῶν τῶν ὑπαναγνωσθεισῶν συνοδικῶν κεραιῶν Ταρασίου τοῦ ὁσιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, τῶν σταλεισῶν παρ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς τῆς ἑῴας ἁγιωτάτους ἀρχιερεῖς, καὶ τῶν ἀντιγράφων τῶν παρ' αὐτῶν

Ioannes ſanctiſſimus epiſcopus Tauromeniæ dixit: Sicut vnum ſentientes conuenimus, ita & vnum dicere didicimus. Concordantibus igitur ſynodicis apicibus Taraſii ſanctiſſimi patriarchæ, qui lecti ſunt, quique deſtinati fuerant ab eo ad orientis ſanctiſſimos ſacerdotes, & reſcriptis quæ ab illis ad

ipſum deſtinata ſunt ſanctæ & orthodoxæ fidei ſex vniuerſalium Synodorum, ita & ego credo, recipiens & adorans ſanctas & venerabiles imagines: & in hac orthodoxa fide viuens opto aſtare ante tribunal Chriſti cum fiducia. & qui ſic non ſentiunt, anathema ſint.

πρὸς αὐτὸν πεμφθέντων περὶ τῆς ἁγίας καὶ ὀρθοδόξου πίστεως τῶν ἓξ οἰκουμενικῶν συνόδων, οὕτως κἀγὼ πιστεύω, ἀποδεχόμενος καὶ προσκυνῶν τὰς ἁγίας καὶ σεπτὰς εἰκόνας. καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει εὔχομαι ζήσας παραστῆναι τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ μετὰ παῤῥησίας· καὶ τοὺς μὴ οὕτω φρονοῦντας ἀναθέματι ὑποβάλλω.

Gregorius ſanctiſſimus epiſcopus Piſinuntenſium ſimiliter.

Γρηγόριος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Πισινοῦντος ὁμοίως.

Niceta ſanctiſſimus epiſcopus Claudiopoleos ſimiliter.

Νικήτας ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Κλαυδιουπόλεως ὁμοίως.

Baſilius ſanctiſſimus epiſcopus Sylæi ſimiliter.

Βασίλειος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Συλαίου ὁμοίως.

Michael ſanctiſſimus epiſcopus Synadenſium ſimiliter.

Μιχαὴλ ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Συνάδων ὁμοίως.

Theodorus ſanctiſſimus epiſcopus Myrenſium ſimiliter.

Θεόδωρος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Μύρων ὁμοίως.

Leo ſanctiſſimus epiſcopus Iconii ſimiliter.

Λέων ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Ἰκονίου ὁμοίως.

Leo ſanctiſſimus epiſcopus Rhodi ſimiliter.

Λέων ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Ῥόδου ὁμοίως.

Georgius ſanctiſſimus epiſcopus Piſidiæ ſimiliter.

Γεώργιος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Πισιδίας ὁμοίως.

Euſtathius ſanctiſſimus epiſcopus Laodiceæ ſimiliter.

Εὐστάθιος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Λαοδικείας ὁμοίως.

Conſtantinus ſanctiſſimus epiſcopus Pergæ ſimiliter.

Κωνσταντῖνος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Πέργης ὁμοίως.

Theodorus ſanctiſſimus epiſcopus Seleuciæ ſimiliter.

Θεόδωρος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Σελευκείας ὁμοίως.

Theophylactus Deo amabilis diaconus & vicarius Stauropolitenſium metropoleos ſimiliter.

Θεοφύλακτος διάκονος καὶ τοποτηρητὴς τοῦ Σταυροπολιτῶν μητροπόλεως ὁμοίως.

Nicolaus ſanctiſſimus epiſcopus Hierapoleos ſimiliter.

Νικόλαος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως ὁμοίως.

Leo ſanctiſſimus epiſcopus Carpathi ſimiliter.

Λέων ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Καρπάθου ὁμοίως.

Theodorus ſanctiſſimus epiſcopus Amorii ſimiliter.

Θεοδόσιος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος τοῦ Ἀμορίου ὁμοίως.

ANNO CHRISTI 787.

Χριστοφόρος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Φάσιδος ὁμοίως.

Κύριλλος μοναχὸς καὶ τοποτηρητὴς Νικήτα ἐπισκόπου Γοθθίας, ὁμοίως.

Οἱ λοιποὶ ὁσιώτατοι ἐπίσκοποι ἐξεφώνησαν.

Πᾶσα ἡ κατὰ χάριν Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ ἡμῶν, καὶ φιλευσεβὲς θέσπισμα τῶν γαληνοτάτων ἡμῶν καὶ ὀρθοδόξων βασιλέων συναθροισθεῖσα ἁγία σύνοδος τὴν γενομένην ἀναφορὰν παρὰ Αδριανοῦ πάπα τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ἡμῶν βασιλεῖς, καὶ τὸν νυνὶ ἀναγνωσθέντα χάρτην, ὅρον ὀρθοδοξίας τοῦ ἁγιωτάτου καὶ μακαριωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ταρασίου ὄντα, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ἀναπεμφθέντα πρὸς τὴν αὐτοῦ μακαριότητα παρὰ τῶν ἀρχιερέων γράμματα ἀποδεχόμενοι στοιχοῦμεν, καὶ ἀσπαζόμεθα, καὶ τιμητικῶς προσκυνοῦμεν τὰς ἱερὰς καὶ σεβασμίους εἰκόνας· καὶ τὸν κατ' αὐτῶν γενόμενον ψευδοσύλλογον ἐπὶ καθαιρέσει τούτων ἀνασκάπτοντες, τῷ ἀναθέματι παραπέμπομεν. ἀλλ' ὁ θεὸς φυλάξοι τοὺς δεσπότας ἡμῶν τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ τὸν ἁγιώτατον πατριάρχην.

Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπεν· ἡ φιλονεικία πέπαυται, καὶ τὸ μεσότοιχον ἤρθη τῆς ἔχθρας. ἀνατολὴ γὰρ, δύσις, ἄρκτος, καὶ μεσημβρία, ὑπὸ ζυγὸν ἕνα καὶ μίαν συμφωνίαν γεγόναμεν.

Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε· δόξα σοι ὁ θεὸς ὁ ἑνώσας ἡμᾶς.

Ταράσιος ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης εἶπε· χάρις τῷ εἰρηνοποιῷ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ θεῷ ἡμῶν, σὺν τῷ πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμήν.

Chriſtophorus ſanctiſſimus epiſcopus Phaſidis ſimiliter.

Cyrillus monachus & locum tenens Nicetæ epiſcopi Gotthiæ, ſimiliter.

Reliqui ſanctiſſimi epiſcopi [atque monaſticæ dignitates] promulgauerunt.

Tota Synodus quæ per gratiam Chriſti veri Dei noſtri, & amatricem pietatis ſanctionem tranquilliſſimorum & orthodoxorum imperatorum noſtrorum congregata eſt, relationem quæ facta eſt ab Hadriano papa ſenioris Romæ ad orthodoxiſſimos imperatores noſtros, & chartam orthodoxæ definitionis ſanctiſſimi & beatiſſimi patriarchæ Taraſii, quæ nunc lecta eſt; atque literas quæ ad beatitudinem eius ab orientis ſummis ſacerdotibus miſſæ ſunt, recipientes conſentimus, & ſalutamus, & honoranter adoramus ſacras & colendas iconas: & pſeudoſyllogum qui contra eas factus eſt in deſtructionem earum, effodientes, anathemati mittimus. Sed Deus omnipotens conſeruet dominos noſtros bonos, & ſanctiſſimum patriarcham.

Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit: Contentio quieuit, & medius paries ſublatus eſt inimicitiæ. Oriens, occidens, ſeptemtrio, & meſembria, ſub iugo vno & vna conſonantia facti ſumus.

Sancta Synodus dixit: Gloria tibi Domine, qui vniſti nos.

Taraſius ſanctiſſimus patriarcha dixit: Gratias pacifico Chriſto vero Deo noſtro cum Patre & Spiritu ſancto, in ſæcula. Amen.

Sancta Synodus laudauit.

Multos annos imperatorum.

Conſtantini & Irenæ magnorum imperatorum & principum multos annos.

Orthodoxorum imperatorum multos annos.

Cuſtodes fidei Domine ſerua.

Auxiliatores eccleſiæ Domine ſerua.

Noui Conſtantini & nouæ Helenæ æterna memoria.

Pacificam Domine vitam da eis.

Patriarcharum multos annos.

Sacri ſenatus multos annos.

Ἡ ἁγία σύνοδος εὐφήμησε.

Πολλὰ τὰ ἔτη τῶν βασιλέων.

Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης μεγάλων βασιλέων καὶ αὐτοκρατόρων πολλὰ τὰ ἔτη.

Ὀρθοδόξων βασιλέων πολλὰ τὰ ἔτη.

Τοὺς φύλακας τῆς πίστεως κύριε φύλαξον.

Τοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς ἐκκλησίας κύριε κράτυνον.

Νέου Κωνσταντίνου καὶ νέας Ἑλένης αἰωνία ἡ μνήμη.

Εἰρηνικὴν κύριε ζωὴν αὐτοῖς.

Τῶν πατριαρχῶν πολλὰ τὰ ἔτη.

Τῆς ἱερᾶς συγκλήτου πολλὰ τὰ ἔτη

ACTIO QVARTA.

IN nomine Domini & dominatoris Ieſu Chriſti veri Dei noſtri. Imperio piiſſimorum & amicorum Chriſti dominorum noſtrorum Conſtantini & Irenæ a Deo redimitæ matris eius, octauo anno conſulatus eorum, Kalendis Octobris, indictione XI.

Conueniente ſancta & vniuerſali Synodo, quæ per diuinam gratiam & piam ſanctionem eorumdem Deo confirmatorum imperatorum congregata eſt in Nicenſium clara metropoli Bithynienſium prouinciæ; id eſt, Petro reuerendiſſimo archipreſbytero ſanctiſſimæ Romanæ eccleſiæ ſancti apoſtoli Petri, & Petro reuerendiſſimo preſbytero monacho & abbate venerabilis monaſterii ſancti Sabbæ Romæ ſiti, retinentibus locum apoſtolicæ ſedis almi & ſanctiſſimi archiepiſcopi ſenioris Romæ Hadriani; Taraſioque almo & ſanctiſſimo archi-

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΕΝ ὀνόματι τοῦ κυρίου καὶ δεσπότου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ ἡμῶν. Βασιλείας τῶν εὐσεβεστάτων καὶ φιλοχρίστων δεσποτῶν Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης τῆς αὐτοῦ θεοστέπτου μητρὸς, ἔτους ὀγδόου τῆς αὐτῶν ὑπατείας, καλάνδαις Ὀκτωβρίαις, ἰνδικτιῶνος ἑνδεκάτης.

Συνελθούσης τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμενικῆς συνόδου, τῆς κατὰ θείαν χάριν καὶ εὐσεβὲς θέσπισμα τῶν αὐτῶν θεοκυρώτων βασιλέων συναθροισθείσης ἐν τῇ Νικαέων λαμπρᾷ μητροπόλει τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας· τουτέστι Πέτρου τοῦ εὐλαβεστάτου πρωτοπρεσβυτέρου τῆς κατὰ Ῥώμην ἁγιωτάτης ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Πέτρου, καὶ Πέτρου τοῦ εὐλαβεστάτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἡγουμένου τῆς κατὰ Ῥώμην εὐαγοῦς μονῆς τοῦ ἁγίου Σάββα, ἐπεχόντων τὸν τόπον τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας τοῦ ὁσιωτάτου καὶ ἁγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Ἀδριανοῦ· Ταρασίου τε τοῦ ὁσιωτάτου καὶ ἁγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN